

BÜYÜK GERİ DÖNÜŞ YÜRÜYÜŞÜ 32. HAFTASINDA

Filistinlilerin Gazze Şeridi'ndeki "Büyük Geri Dönüş Yürüyüşü"nü'nün 32.si yine İsrail'in saldırıları ile karşılandı.

Terk ettikleri evlerinin anahtarlarını hala saklayan Filistinliler, Evlerine dönebilmek için 30 Mart Toprak Günü'nden bu yana her Cuma günü yüzbinlerle, kadın-erkek, yaşlı-çocuk yüzbinlerle Gazze sınırına yürüyor...

26 Ekim günü 10 bine yakın Filistinlinin sınıra düzenlediği yürüyüşte yaşanan saldırıda 4 Filistinli yaşamını yitirirken 5 Filistinli de yaralandı.

İsrail Ordusu açıklamasında Gazze şeridi boyunca duran Filistinlilerin taş saldırılarına karşı kendilerini korumak için ateş açtıklarını söyledi.

Akşam saatlerinde Ramallah'ta yapılan bir eylemde de Osman Ladavde adlı genç Filistinli İsrail'in saldırıları ile hayatını kaybetti.

Yürüyüş'ün başladığı 30 Mart'tan bugüne 212 Filistinli İsrail ordusu tarafından öldürülürken, 1 İsraili asker de Filistinliler tarafından öldürüldü.

MÜÇADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

7 - 21 Kasım 2018 / S 61 / 1 TL

İki büyük konfederasyon, iki büyük meslek örgütü, 29 demokratik kitle örgütü, 11 siyasi parti ve 5 sosyalist dergi/gazete imzalı bir açıklama yapıldı. 47 imzalı bileşen "her ekonomik kriz bir karar aşamasıdır" diyor. "Bugün verilecek kararın temel sorusu şudur" diye devam ediyor. Karar anından neyi kast ediyor sol/sosyalist görüşlü 47'ler grubu? Sosyalist, sol eğilimli platform emeğin kurtuluşundan başka neyi ister ki! Hasmının (sermayenin) düzeni temellerinden sarsılıyorken... diye düşünürken...

Ama hayır! Sadece "Kriz karşısında işçiler, kamu emekçileri, işsizler, gençler, kadınlar, emekçiler, köylüler, yoksullar mı korunacak; şirketler, bankalar, patronlar ve ülkeyi yönetenler mi korunacak? Krizin bedelini emeğiyle bu ülkenin değerlerini yaratan yüzde 99 mu ödeyecek, krizi yaratan yüzde 1 mi ödeyecek?"

Biz aşağıda imzası bulunan kurumlar olarak 'Krizin bedelini ödemeyeceğiz, krizde yüzde 1 değil, yüzde 99 korunsun' talebiyle ortak bir mücadeleyi örgütleyeceğimizi, bu talep etrafında buluşabilecek herkesi, emeğin savunması için omuz omuza mücadeleye çağıracağımızı ilan ederiz" deyip talepleri sıralıyorlar:

"1-Haksız hukuksuz ihraç edilen kamu emekçileri işine geri dönsün!

2-Tüm ücretler derhal artırılsın!

3-Toplu işten çıkarmalar yasaklansın!

4-Elektrik, doğalgaz, su ve ulaşım zam yapılmassın!

5-Vergi adaleti sağlansın!

6-Kredi borçlarının faizleri silinsin!"

Açıklama ve sonrasında dile getirilen tüm eleştiri ve teşhir sadece AKP hükümetine, "16 yıllık icraata" yönelik! AKP'yi iktidara getiren 2001 krizi bile anılmıyor! Mevcut durumu yaratan sanki sadece AKP hükümeti, sanki bu kriz kapitalizmin ürünü değil!

Oysa ne kadar da doğru söylüyorlar "her ekonomik kriz bir karar aşamasıdır" derken. Ama bu karar aşaması emeği yokluğa, yıkıma, sefaletle, her tür yozlaşmaya sürükleyen bu sistemi yıkmak için atılması gereken adımların neler olduğuna yöneliktir, yoksa bir muhalefet partisinin naif taleplerini sıralamak değil!

Emek cephesinde iki ayrı program, iki ayrı çizgi artık iyice belirginleşmiş durumda. 47'ler grubunun önerdiği program, temsil ettiği çizgi açıkça kapitalist sisteme dokunmayan, onu aşma hedefine asla sahip olmayan, uzlaşmacı-reformcu bir hareket. Güncel politik arenada kendisini sadece AKP karşıtlığıyla sınırlayan. CHP'nin sadece bir adım ötesinde yer alan bir çizgi bu. Önerdikleri kapitalist

düzenin yırtığını söküğünü onarmaktan ibaret.

Diğer tarafta Leninistlerin temsil ettiği, işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına sermaye egemenliğini yıkmaktan başka kurtuluş yolu olmadığını, kurtuluş için politik iktidarın, bankaların, toprakların, fabrikaların, büyük üretim araçlarının halkın eline geçmesi gerektiğini söyleyen devrimci program; kapitalizmin tam karşısında yer alan çizgi.

Kriz var. Kriz derinleşiyor. Kriz her adımda mevcut iktidar yapısını, egemenlik sistemini temellerinden sarsıyor ve sarsmaya devam edecek. Kriz emekçileri, 47'lerin Occupy'cılardan devraldığı dille söyleyecek olursak, nüfusun %99'unu korkunç bir yıkıma sürüklerken, zenginler daha da zenginleşmeye devam ediyor. Zaten kriz denilen şeyin özü budur! Sermaye ve zenginlik hızla daha az elde birikir. İflaslar ve yıkımlar birbirini izlerken azınlık servetine servet katar.

Dolar milyarderli sıralamasında Türkiye 12. sırada (İstanbul dünya 7. oldu). Türkiye'nin en zenginlerinin serveti geçen yıla göre 18,5 milyar dolar artarak 121,4 milyar dolara yükseldi!

Şirketler (iflas etme yasaklandığı için) konkordato (borç erteleme) ilan ediyor; sorgusuz sualsiz işten atılmaya yaygınlaşıyor; bütün sanayi bölgelerinde sürekli atölyeler, fabrikalar, depolar bir anda yanıyor...

Tarımın imha edilme süreci tamamlanmak üzere. Tarım bakanlığının sadece hibrit tohumu destekleme kararı yerli tohumların ölüm ilanı.

Sınai üretim sürekli düşüyor. TÜİK'in resmi enflasyon rakamları %24,5. Yurtdışına üretim yapan firmalar için üretim fiyatları endeksinin %70'leri bulduğu dile getiriliyor. Enflasyon ve durgunluk bir arada. Hükümetin toz pembe açıklamalarına rağmen tüm veriler (resmi veriler dahil) Türkiye ekonomisi için "en kötünün geride kalması" şöyle dursun, en kötünün daha ufukta bile belirmediğini gösteriyor.

Aktif nüfusun yarısı -ki büyük kısmını kadınlar oluşturuyor- üretim sürecinin dışında. (İstihdam %54) Katılanların da %11'i resmi işsiz. Gençlerde bu oran %20.

Sadece çalışma koşullarına itiraz ettiler diye işçiler tutuklanıyor, tam bir köle düzeni getiriliyor. Grevler yasaklanıyor, gösteri ve açıklamalar engelleniyor, her tür siyasi faaliyet baskı altına alınıyor.

Liste bu şekilde uzayıp gitmekte. Bu şartlarda emek örgütleri,

sosyalist çevreler ve partiler hangi taleplerle düşerler yollara? Uzlaşmacı reformist eğilim 47'lerin talepleriyle yollara düşüyor.

Şimdi en sıradan işçi bile bu baskı ve zor aygıtı alaşağı edilmeden, iktidar emekçilerin eline geçmeden hiçbir gerçek ilerleme sağlanamayacağını görüyor, kavıyor. Her şeyden önce bu baskı aygıtı yıkılmalı, her tür siyasal özgürlüğün önu açılmalıdır. Siyasal demokrasinin kazanılması ilk ve en temel taleptir.

Tüm yaşamsal üretim araçlarına, bankalara, dış ticaret tekeline, gemicilik ve nakliye tekellerine bizzat el koymadan, üretimde işçi

denetimi hayata geçmeden bu sefalet ve yıkımdan çıkış yolu yoktur! Sadece mevcut hükümetin değil, hiç bir burjuva hükümetin, devletin, iktidarın işçiler ve emekçiler yararına bir şey yapması söz konusu değil.

Sermaye sınıfının iktidarı emekçilerin yoğun sömürülmesi ve baskı altında tutulması için var. Yasal-parlamentar yanlısamalara yer yok!

Zor ile ayakta duran bu düzenin zor yoluyla yıkılmasından başka bir çıkış yolu yok! Siyasal özgürlükler için siyasal grevler, gösteriler başta olmak üzere her türlü mücadele yöntem ve aracını kullanarak harekete geçmek, krizden emeğin iktidarını kurmak için faydalanmak devrimci işçilerin en temel görevidir.

>>Editör...

DÖRTLÜ ZİRVE

Rusya-Türkiye-Fransa-Almanya devlet başkanları ve başbakanı arasında yapılan dördümlü toplantı, tam da beklenmesi gerektiği gibi, fiyaskoyla sonuçlandı. Toplantıya katılanların çıkarları, politikaları, Suriye'deki amaçları hakkında az çok gerçek bilgi sahibi olanlar fiyaskodan başka bir şey bekleyemezlerdi.

Toplantı, Türkiye-Fransa-Almanya için bir oyalama, zaman kazanma, dinci faşist çetelere daha iyi hazırlık için zaman kazanma amaçlıydı.

3

Devrim Ve
Devrimde Zater

C.Dağlı

2

Toplumsal Devrimin
Kızıl Bayrağı

Umut Çakır

4

Dünyanın Devrimci
Dönüşümü

Özgür Güven

5

Gele Gele Geldik
Sivereğin Hanına

Ali Varol Günel

8

Hedef: İşçi Sınıfı
Demokrasisi

Aybel Gül

9

İşte Bu Vüzdün

Kenan Kızıl

6

Sorunu Ortaya
Koymak Vетmez

11

DEVİRİM VE DEVİRİMDE ZAFER

BAŞYAZI

C. Dağlı

Grev, zafer olasılığını içerir. Her grev zaferle sonuçlanmaz, fakat içerdiği zafer olasılığı nedeniyle her grev, zafer olasılığını gerçekleştirme hedefiyle hareket eder. Bir ayaklanma da zafer olasılığını içerir. Devrimci işçilerin, kitlelerin en ileri kesiminin yani öncünün görevi, geniş halk kitlelerine öncülük ederek, ayaklanmayı zafere dönüştürmektir.

Opportünistler ve reformistlerse, başka bir bakış açısından hareket ediyorlar. Bu bakış açısında, zafer olasılığını içeren devrimci durumu ve ayaklanmayı devrime ve devrimde zafere dönüşmesini sağlama anlayışının en küçük bir zerrisi yoktur. Burjuvazinin saldırılarına tepki gösterme ve düzen içi muhalefet, siyasetlerinin gerçek içeriğidir. Bu bakış açısında, işçi sınıfı burjuvazinin bir eklentisi durumuna dönüştürülmüştür.

Türkiye ve Kürdistan'da devrim ve devrimde zafer zayıf bir olasılık değil, bir zorunluluk ve yakın bir hedef durumundadır. Çünkü devrimin gerçekleşmesi için gerekli olan nesnel ve öznel koşullar bir araya gelmiştir. Bu topraklar anti-kapitalist mücadelenin gelişim gösterdiği bir çok ülkeye göre yüz kat daha devrimcidir. Devrimci durum Türkiye ve Kürdistan proletaryasının kesintisiz mücadelesi, devrimci komünizmin yoğun ve kararlı savaşımı yani devrimin tüm bu koşulları zafere götürücü koşullardır. Bu koşullar, Gezi Haziran Halk Ayaklanması'nda yeterince oluşmuştu. Gezi bir ayaklanma olarak zafer olasılığını zayıf değil güçlü bir olasılık olarak kendi içinde taşıyordu. Fakat burjuva toplum düzeninin sınırlarını aşmak istemeyenler, bu büyük tarihsel girişimin o noktaya dek gitmesini engellemek için özel çaba gösterdiler.

"Soyut gerçek" diye bir şey yoktur. Gerçek her zaman somuttur. Devrimin zafere de somuttur. Çünkü ayaklanmanın zaferle sonuçlanması iktidarın halk tarafından ele geçirilmesidir. İktidar hedefi her zaman somuttur. Kitleler, soyut hedefler için değil, somut iktidar hedefi için dövüşüyor. Bugünkü dünya iktidar aracılığıyla değişir.

Haziran halk ayaklanması ve 6-8 Ekim serhıldanı, kendi içinde zafer dinamiklerini taşıyordu. Her iki ayaklanma boyunca sokaklarda fiili olarak halklar egemendir. Ayaklanan kitleler o günlerde dünyanın en devrimci kitleleri durumuna yükseldi. Ayaklanma çeşitli nedenlerle daha ileri gidemedi. Bunun bir nedeni oportünist ve reformist hareketlerin bilinen geriliğidir. Bırakalım zafer olasılığını gerçek yapmayı, böyle bir ayaklanmayı akıllarının ucundan bile geçirmediler. Bu yüzden Leninist Parti'nin geçici devrim hükümeti somut önerisini kendilerine en uzak düşünce olarak gördüler. Böylece zafer olasılığı gerçeğe dönüşmeden bir sonraki ayaklanmalara kaldı. Kitlelerin en ileri ve en mücadelecisi kesimlerinin önceki mücadele ve ayaklanmalardan çıkardığı en büyük ders tam da ilk ayaklanmayı devrime ve devrimde zafere dönüştürmektir.

Proleter devrimci komünistlerin ayaklanma-devrim-zafer bağlantısı üzerinde durmaları temelsiz değildir. Bu topraklarda ezilen ve sömürülenler devrimci mücadelede ısrarlı. Gezi, zafere çok yaklaştı. Haziran Halk Ayaklanması Lenin'in şu saptamalarını doğrulamıştır: "Yalnız başına öncüyle zafer olanaksızdır." Devrimde zafere söz eden biri milyondan söz ediyor demektir. Haziran halk ayaklanması milyonların tarihsel girişimidir. Bu teori değil, pratiktir artık. Leninist Parti bunun üzerinde ısrarla durdu. Değişen yeni koşulların üzerinde uzun süredir duruyor. Devrimci hareket, az sayıdaki kararlı devrimcinin ve çevresindeki mücadelecisi az sayıdaki kitlelerin iradesinden ibaret değildir. 31 Mayıs'ta patlak veren ayaklanma, 6-8 Ekim ve ondan çok önceleri devrimci kitlelerin ortak hareketi ve ortak iradesine dönüşmüştür. 50 yıldır süren devrim mücadelesi geniş halk kitlelerinin verdiği mücadeledir. Yakın tarihten buna birkaç örnek vermek durumum kavranmasını sağlar: 1 Mayıs'ta milyonlarca işçi ve geniş kitlelerin Taksim'i ele geçirmesi, yine milyonların katıldığı Newroz, kadınların başkaldırısı, gençliğin kitlesel devrimci mücadelesi.

Mücadele bugün hangi noktada ya da zafere ulaşmanın neresindeyiz? Bunu teorik yolla değil, nesnel toplumsal gelişmenin kendisinden çıkarabiliriz. Sınıf savaşımının gelişme düzeyi de bu konuda bize sağlam fikirler veriyor. Toplumsal koşullardaki değişim, sınıflar ilişkisinde meydana gelen değişimden izlenebilir. Kapitalist üretim ilişkileri, kendi dar yapısını çoktan aşmış olan büyüyen üretici güçlerin gelişmesinin önünde her bakıma engel oluşturuyor. Burjuva üst yapı yeni bir toplumsal sistem için savaşanlara, daha fazla ve daha şiddetli olarak baskı uyguluyor. Bu durum, çelişkileri keskinleştiriyor, genellikle derinleştiriyor.

Halk kitleleri, devrimci durumun önemli bir göstergesi olan eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Burjuvazi ise eskisi gibi yönetemiyor. Güncel ekonomik, toplumsal ve politik kriz toplumu derinden sarsıyor. Verili koşullar, devrimci bir çıkışı kaçınılmaz hale getirdi. Dahası bir zorunluluk olarak ezilen ve sömürülen kitlelerin önüne koydu.

Toplumun köklü dönüşümünün bir zorunluluk olması, bunun olayların kendi akışıyla gerçekleşeceği anlamına hiç gelmez. Bunun için işçi sınıfının kararlı savaşımı, ciddi ve çok yönlü hazırlık, işçilerin devrimci sınıf partisinin slogan, taktik, politika ve bütünlüklü olarak da görüşlerinin kitlelerin en ileri, en mücadelecisi kesimleri üzerinde belirli bir etkisinin kendisini göstermesi gerekiyor.

Bunlar gerçekleştiğinde zafer, devrimci kitlelerin olacaktır. Zaferi kolaylaştıran bir çok etken var. Yönetici güçlerin yaptığı ahmaklıklar, saçmalıklar, bizim çok işimize yarar. Gezi sırasında yaptıkları ahmaklıklar, duvarlara slogan oldu, biraz daha geri planda kalan kitleleri ayaklanmanın tam göbeğinde yerini almaları için ateşledi. Burjuvazinin ve devletin on yıllardır baş vurduğu ağır saldırılara, baskılara, katliamlara rağmen burjuva egemenliğine yönelik kitlesel devrimci savaş da on yıllarca sürüyor. İşte bu devrimci mücadeledir ki, burjuvazinin dengesini bozdu, onun programını hayata geçirmesini engelledi, bu durum karşısında yaptıkları, sık sık ahmakça davranışlara düşmek oldu. Düşmanın ahmaklıkları emekçilerin mücadelesinin gücünü çok büyük insan topluluklarına anlatmalarına yol açar. Çok açık: Burjuvazi bize çalışıyor.

Nesnel toplumsal ortam ve güncel sınıf mücadelesi bize zafer için bir dizi olanak sunarken, olanakların engellerle karşılıklı bağıntılı olduğunu unutmamalıyız. Devrimci kitle mücadelesi, emekçilerin burjuvaziye karşı çeşitli biçimlerde sürdürülen ve iktidarın alınmasına dek varan, kapsamlı bir mücadeledir. Tarih devrimci kitlelerin eseridir. Yığinsal devrimci savaşım (devrimci kitle mücadelesi) güncel sınıf kavgasında öne çıkmıştır. Bununla birlikte kapitalizme karşı küresel çapta gelişen devrimci kitle eylemleri, isyanlar, ayaklanmalar, devrimimize itiş veriyor. Olanakları devrime çevirmek için önümüze çıkan engelleri aşmamız gerekiyor. Engeller, kitlelerin kendisinden kaynaklandığı gibi, yanı sıra, sınıf işbirlikçisi sendikaların ve sendika liderlerinin, oportünist, reformist siyasi hareketlerin emekçilerin bilincini ve hareketini sınırlama çabası içinde olmasından, burjuva toplumsal ilişkiler çerçevesinde kalma ısrarından da kaynaklanıyor. Bu engeller ileriye, zafere doğru gidilerek aşılabilir. Bu engeller aşıldığında zafer çok uzakta olmayacak.

Devrim ve devrimde zafer için dövüşmek, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve halklarının öne çıkan görevidir.

Tutsaklara Özgürlük

Faşizm, halkı yönetebilmek adına cezaevlerine doldurduğu insanları katletmeye burada da devam ediyor. Annesiyle beraber tutsak edilen bebeklerden 70-80 yaşında insanlara, ölümcül hastalığına rağmen tedavi edilme- yen tutsaklara kadar faşizm en açık biçimiyle zindanlarda yaşıyor.

İHD, cezaevinden bulunanların sayısının 2002'den bu yana 4 kat arttığını söylerken, toplam 246 bin 416 tutuklu ve hükümlünün 3 bin 85'inin çocuk olduğunu, 402'si ağır olmak üzere 1154 hasta tutsak olduğunu söylüyor. Hasta tutsaklar içinse dışarıda sık sık kampanyalar, basın açıklamaları örgütlenirken, durumlarında bir gelişme yaşanmıyor.

Bu tutsaklardan biri, yaşı gereği tutsak edilmesi dahi büyük yankı uyandıran Sise nine. 2 yıldır Tarsus T Tipi Kadın Kapalı Hapishanesi'nde bulunan 85 yaşındaki Sise Bingöl, tek başına yaşam ihtiyaçlarını karşılayamadığı halde tahliye edilmiyor. Hastalığından ötürü algılama yeteneğini kaybet-

miş olan Bingöl, tansiyon, mide, şeker, astım gibi ağır hastalıklarla karşı karşıyayken hapishanede tutulmaya devam ediyor.

Sise nineye Muş Devlet Hastanesi tarafından "Sağlığının cezaevinde kalmaya elverişli olmadığı" raporu verilmesine rağmen İstanbul Adli Tıp Kurumu'nca verilen "Cezaevinde kalmasının hayatı için tehlike arz etmediği" raporu nedeni ile tahliye edilmiyor. Sise nine

artık kızı- nın ve oğlunun adı dahi anımsamıyor. Duymakta ve nefes almakta zorlanıyor ve sürekli köyde başına gelen olayı tekrarlayarak, hiç aralıksız konuşmaya çalışıyor. Ve Sise nineye aynı

koşu- ta kaldığı diğer kadın tutsaklar bakıyor.

Yüzlerce hasta tutsaktan biri de Wernicke Korsakof olan Kemal Özelmalı... Kürkcüler F Tipi Kapalı Cezaevi'nde kalan Kemal Özelmalı Eylül sonundan beri tahliye talebiyle açlık grevinde.

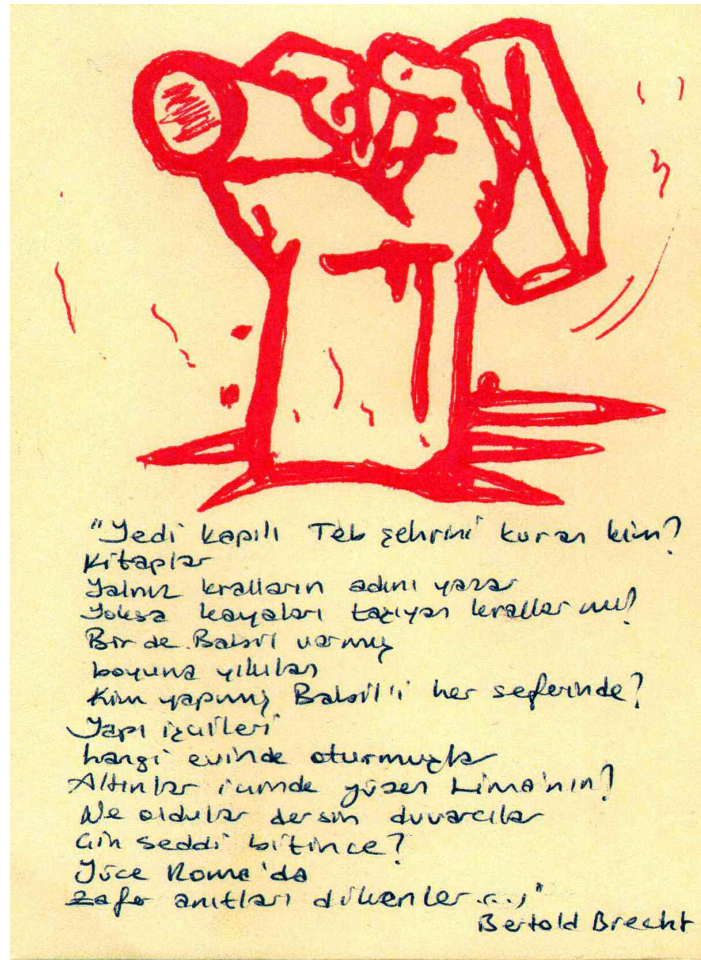
8 0 dar- besin sonrası tutularak 7 yıl cezaevinde tutulan Kemal Özelmalı tahliyesinin ardından 90'lı yıllarda yeniden tutsak edildi ve 96, 2000 ölüm orucu eylemlerine katıldı. Ölüm Orucu sonrasında Wernicke Korsakofa yakalanan Özelmalı, hapishanede olduğunun farkında bile ola-

mıyor ve son süreçte söylediklerini unutmaya ve çevresindekileri tanımamaya başladı.

Sol ayağı yaralanmadan kaynaklı engelli olan Özelmalı'nın kol, boyun ve bacaklarında kramplar oluşuyor ve tek başına kendi ihtiyaçlarını karşılayamayacak durumda. Bunların yanı sıra prostat, idrar tutamama, görme ve duymada azalma, denge bozukluğu rahatsızlıklarına rağmen, devlet hastanesinin "hastanede kalabilir" raporu nedeni ile adli tıp kurumuna sevk talebi reddediliyor.

Rahatsızlıkları tedavi edilmeyen tutsaklar, zaman içinde hastalıkları ilerleyerek ve kronikleşerek ölümcül düzeye ulaşıyor. Devrimci tutsaklar, bu yolla zindanlarda katledilmek isteniyor.

Buna izin vermemek, zindanlarda yeni katliamlara engel olmak, hepimizin görevi. Zindanları Yıkıp Tutsakları Özgürleştirmeden hiçbirimizin özgürleşemeyeceğini bilerek mücadeleyi yükseltelim.

Devrimci Tutsaklardan 3.Havalimanının Tutsak İşçilerine

Kandıra'dan Leninist Tutsaklar, eylem yaptıkları için burjuvazinin zindanlarına atılan 3. Havalimanı işçileri için bir dayanışma kartı gönderdiler. Ve mesajlarını, hem parklıkların içindeki hem de dışındaki işçilere iletiyorlar. Biz de paylaşıyoruz:

"Böylesi bir süreçte, her şeye rağmen bu çıkışımız, her yerde büyük bir coşku, heyecan ve umut yarattı. Çünkü burjuvazinin 'zafer anıtı' dediği, işçilerin emeği ve kanı üzerine inşa edilen bir yerde, işçi sınıfının böylesi kararlı ve devrimci çıkışı, kitlelerin, bugün içinde buldukları gerçek durumu ve ruh halini yansıtıyor...

Ekonomik kriz derinleştikçe, işçi sınıfının mutlak sömürüsü daha da derinleşiyor. Bugün hiçbir fabrikada koşullar, 3. Havalimanı'ndan daha iyi değil. (...) İşçi sınıfını zafere, sosyalizme götüreceğiz olan başkaldırının koşulları var. Yeter ki, harekete geçelim. Siz, sonuçları itibarıyla bu yönde bir adım attınız. Burjuvazinin esas korkusu da budur. Yaşam Bizden Yana!

Kandıra'dan Leninist Tutsaklar"

Editör

DÖRTLÜ ZİRVE

Baş tarafı 1. sayfada...

Türkiye'nin geçtiğimiz Eylül ayından beri izlediği politika buydu. Amaç, Rusya ve Suriye'nin dinci faşist çetelere karşı girişecekleri büyük operasyonu engellemek, olmuyorsa mümkün olduğunca ertelemek.

Türkiye, Eylül ayında yapılması planlanan operasyonu "Soçi Anlaşması" ve emperyalistlerin Suriye'ye saldırı tehditleri sayesinde Ekim ayının ortalarına ertelemeyi başarmıştı. Rusya ise, dinci faşist çeteleri Türkiye'nin bizzat kendisine temizleme, Türkiye ile bu katil sürülerini karşı karşıya getirme, çatıştirma umuduyla operasyonu ertelemeyi kabul etmişti.

Katil sürülerinin tutundukları son kale olan İdlib'ten temizleneceği endişesine kapılan ABD, Fransa, İngiltere ve Almanya, operasyonu erteleyen "Soçi Anlaşması"na sevinçle karşıladılar. Suriye, yarı gönüllü biçimde Rusya'nın planına onay verdi. Çeteler ile onların hamisi Türkiye arasında oluşacak bir çatlak, çatışma ihtimali denenmeye değerdi Suriye için. İran ve ABD'nin toplantıya çağrılmamış olmaları önemsiz bir ayrıntıydı; üzerine durmaya değmez.

Sonuçta, 27 Ekim İstanbul Toplantısı, katılanların her birinin bir yöne çektiği at arabası misali, bir milim ilerlemeden bitti. Anlaşma, cami avlusuna terk edilmiş bebek gibi ortada kaldı. Oradan bir çözüm beklemek ancak dar kafalıların işi olabirdi.

Suriye'de süren dört başı mamur bir gerici savaşır. Bu savaş, Ortadoğu'ya egemen olmak isteyen emperyalistlerin, bölge gerici devletlerinin işbirliği ve askeri güçleri eliyle kısırttıkları, örgütledikleri, finanse ettikleri bir savaştır.

Savaşın sonucu masa başında, diplomatik yollardan, devletlerarası görüşmeler yoluyla değil güce göre şekillenecektir. Devletlerarası, hükümetler arası görüşmeler savaşın güçler arasında, ancak bir ya da bir kaç devletten oluşan devletler grubu düşman devlet ya da devletler grubuna karşı zafer ka-

zandığında, düşmanına beyaz bayrak çektiğinde bir şey ifade eder. Çünkü, devletler arasında gücü ölçmenin savaştan başka yolu yoktur ve hiç bir devlet gücünü sınamadan düşmanın koşullarını kabul etmez.

Tam da bu nedenle, genel olarak Suriye'den, özel olarak İdlib'ten ve sonrasında Afrin'den, Cereblus'tan, Türkiye'nin işgali altındaki diğer topraklardan faşist çeteleri çıkarmanın, emperyalist devletlerin Ortadoğu'da egemenlik kurma plan ve girişimlerini sona erdirmenin savaştan başka yolu yok. Gerçekte "Soçi Anlaşması" bunu kanıtlamıştır. "Soçi Anlaşması" gereği katil sürüsü çeteleri İdlib'ten çıkarılması gereken dinci faşist iktidar, söz konusu anlaşmayla kazandığı zamanı bu faşist çeteleri silahlandırmak, mevzilerini tahkim etmek, daha sert bir savaşa hazırlamak için kullanıyor.

Devletlerarası toplantılarda Suriye'nin toprak bütünlüğüne sadık kaldığını yemin billah söyleyen dinci faşist iktidar, gerçekte işgal alanlarını genişletmek, işgal ettiği topraklarda kalıcı olmak, yeni toprakları, çeşitli bahanelerle, işgal etmek çabasında. Planlar, hazırlıklar, oyalama taktikleri, zaman kazanma çabası hep bunun için.

Tekelci sermaye ve dinci faşist iktidar için öncelikli hedefin Kürt ulusunun özgürlük savaşını bastırmak olduğu açık. Bunu kendileri de gizlemiyor. Suriye'deki savaşla birlikte ortaya çıkan koşullar sonucu, şimdi, Türkiye için, toprak işgali ile Kürt ulusunun özgürlük savaşını bastırma hedefi iç içe geçmiş bulunuyor. Şöyle de ifade edilebilir: Kürt ulusunun özgürlük savaşını bastırma için başlattığı saldırılar aynı zamanda toprak işgalleri, sınırlarını genişletme, eski Osmanlı sınırlarını tekrar oluşturma hedefiyle çakışmış.

Türkiye'nin İdlib, Afrin, Cereblus ve çevresindeki toprakları işgalini, buralara ilişkin izlediği politika bu amaç ve yakın hedefler hesabına katılmadan anlaşılabilir. Türkiye, bu amacına ulaşmak için, dinci faşist çeteleri İdlib'te, Afrin'de, Cereblus'ta mümkün olduğunca uzun süre ve yapabilirse kalıcı

biçimde tutmaya çalışıyor. Türkiye'nin buralardan çeteleriyle birlikte diplomatik görüşmeler ve benzeri yollarla çekileceğini düşünmek hayaller dünyasında yaşamaktır.

Bu nedenle geleceğe ilişkin şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Bir tarafında Türkiye -ve onu destekleyen emperyalistler- öbür tarafında Suriye ve Rusya'nın olduğu bir savaş -ki gerçekte Suriye ile Türkiye yıllardır ilan edilmiş bir savaş halindedir- kuvvetli bir ihtimaldir. Rusya, çok çeşitli hesap ve nedenlerle, bu güne kadar kendisinin de bu savaşa "resmen" dahil olmasını, diplomasiyi kullanarak ertelemeye çalıştı ve halen de onu yapıyor. "Dörtlü Zirve", "Soçi Anlaşması" vb girişimler bu karşı karşıya gelmeyi ertelemek içindir. Ama nereye kadar?

Suriye savaşının başından beri Türkiye, başta ABD olmak üzere İngiltere, Fransa, Almanya ve diğer emperyalist devletler tarafından desteklendi. Bu destek bugün devam ediyor ve gelecekte de devam edecek. "Dörtlü Zirve" denen fiyaskodan sonuç çıkarılacaksa işte bu olgu görülmelidir. ABD ve diğer emperyalistlerin Suriye'ye ilişkin planlarında koç başı Türkiye'dir. Başta İŞİD denen katiller sürüsü olmak üzere, El-Nusra ve benzeri çetelerin arkalarındaki güçler ABD, İngiltere, Fransa, Almanya gibi emperyalistlerdir. Suriye-Rusya ikilisinin İdlib operasyonu gündeme geldiğinde bu devletlerin hop oturup hop kalkmaları, savaş tehditleri yağdırmaları bu konuda yeterince açıklayıcı olmuyor mu? ABD ve diğerlerinin İŞİD ve diğer çetelerin arkasındaki güçler olduklarından hala şüphe mi ediliyor?

Somut olgular -Almanya'nın çeteler kırkdokuz milyon Euro gönderdiği kendi resmi belgelerine geçti- bu konuda hiç bir şüpheye yer bırakmıyor. Bu yüzden örneğin ABD'nin Ortadoğu'ya yerleşmek için giriştiği kimi diplomatik ve askeri manevralar ne kimseyi aldatmalı ne de başını döndürmeli. Minbiç'teki son gelişmeler, ABD'nin Türkiye ile aynı safta yer aldığı ve ala-

cağının son kesini, çürütülmez kanıttır. Başta ABD olmak üzere emperyalist devletlerin Kürt ulusunun özgürlük savaşını destekleyeceklerini, onun yanında yer alacaklarını düşünmek kendini aldatmaktır.

Türkiye, sadece Suriye ile değil, ama onunla birlikte Kürdistan'ın her parçasındaki Kürt ulusuyla savaş halindedir. Bu savaşta Türkiye'nin arkasındaki güçler, dün Kürdistan şehirleri yakılırken onu destekleyen güçler hangileriye onlardır.

Dinci faşist iktidar, bugün Kobane başta olmak üzere, Rojava'nın pek çok bölgesine bir saldırı dalgası başlatmış bulunuyor. Bu saldırı dalgasını yeni bir işgal hareketinin hazırlığı olarak görmek gerekir. Eğer fırsatını bulursa, Afrin'de yaptığı gibi, işgale girişmekten ve işgal ettiği yerlere dinci faşist çeteleri yerleştirmekten geri durmayacaktır. Ancak Türkiye'nin bu adımı kendi başına ve emperyalist güçlere rağmen attığını düşünmek büyük bir yanılgı olacak. ABD ve diğer emperyalistlerle Türkiye arasındaki danışıklı dövüş kimseyi aldatmamalı. Kritik karar anlarında emperyalistlerin hepsi, birleşmiş bir karşı devrim gücü olarak, Türkiye'nin arkasında duracaklar, kimsenin bundan kuşkusunu olmasın.

Türkiye'nin savaş ve işgal girişimleri engellenemez mi? Elbette engellenebilir. Ancak bunun koşulu, dinci faşist iktidara "masa" çağrılarını, "barış" çağrılarını yapmak değil, sermaye sınıfının egemenliğine son vermektir. Bu mümkündür. Sınıf bilinçli öncü devrimci işçiler, devrimi bilinmez bir geleceğe erteleyen ve burjuva sınıfa güveni telkin eden sosyal reformistlere aldırılmadan ekonomik ve politik krizin ortaya çıkardığı devrimci durumu bir devrime dönüştürmek, devrimci-demokratik bir iktidar kurmak için ileri atılmalıdır.

Sefaletten, savaş tehdidinden, savaşın kendisinden, açlıktan, işsizlikten, faşizmin baskı ve terörden başka kurtuluş yolu yok.

21.Yüzyılın Stalingradını Selamlıyoruz

Kobane'de sokak sokak, ev ev dişe diş bir mücadele yürütüldü 4 yıl önce. Dünya gericiliğini ardına almış en vahşi ve çağ dışı düşmana karşı en son insan kalana kadar destansı bir savaşım verdi Kürt halkı ve kazandı.

İŞİD barbarlarının aldığı ilk yenilgi oldu bu ve Kobane zaferi, bu insanlık düşmanı gürhün yenilebileceğini gösterdi dosta düşmana. Tüm dünya emekçi halklarına ve devrimcilere umut olan Rojava devrimi, düşman için ise yenilginin başlangıcı oldu. Ve 1 Kasım günü, "Dünya Kobani ile Dayanışma Günü" ilan edildi. Dünyanın dört bir yanından emekçilerin yüreği Kobane ve Rojava halkı için atarken, yüzlerce devrimci, enternasyonal savaşçı da yüreğinin götürdüğü yere, Rojava'ya gitti.

Sadece dünya emekçilerinin devrim düşlerine ilham olmakla kalmadı, 21. yüzyılın Stalingrad'ı olarak faşizme karşı verilmiş en büyük savaş olarak tarihe geçti.

Halkların zaferi elbette ki egemenlerin yenilgisi olacaktı. Tüm dünya egemen güçlerinin besleyip büyüttüğü dinci gerici faşistler bu yenilginin ardından her yerde yenilmeye, yenilirken de katletmeye devam ettiler.

Kobane zaferinin yıldönümü yaklaşırken de bir avuç kalmış tosun-cuklarını kurtarabilmek ve varlığını sürdürürebilmek adına dinci faşist iktidar Kobane'ye saldırıyor. Kobane köylerini bombalıyor, doçkalarla vuruyor.

Kobane halkı ise bu saldırılara karşı, bugün zaferlerini kutlamak için sokaklardaydı. "Herkes bilsin ki biz o gün ne yaptysak bugün aynımsın yapacağız. Yine feda olmaya hazırız" diyen Kobaneliler binlerce kişiyle Özgür Kadın Meydanı'nda bir araya gelerek kortejlerle Şehit Egit Meydanı'na yürüyüşe geçti. YPG/YPJ bayrakları ve ölümsüzleşen savaşçıların resimlerini taşıyan Kürt halkı, sadece Rojava'da değil, Türkiye ve Avrupa'da da eylemlerle "Dünya Kobani ile Dayanışma Günü"nü selamladı.

Türkiye Tekelci Kapitalizmi Ve Yapısal Bunalımın Nedenleri

İlk baskısı Ocak 1997'de çıkan Türkiye Tekelci Kapitalizmi ve Yapısal Bunalımın Nedenleri kitabı, genişletilmiş yeni baskısıyla yeniden sizlerle.

Yazarın (Taylan Işık), Türkiye ve Kürdistan'da kapitalizmin günümüze kadarki gelişmesini çeşitli yönleriyle ele alıp incelediği bu eserde ortaya konan şey, kapitalist üretim tarzının 1980'lerden sonra içine girdiği bunalımın geçici değil, yapısal karakterde olduğudur.

5 bölümden oluşan kitap, devlet desteğiyle yerli burjuva sınıf oluşturma çabalarından, devletçilik politikasına, 60 darbesinden 12 Eylül darbesi ve sonrasına kapitalist üretimin içinde olduğu bunalımı istatistik ve tablolar aracılığıyla tüm gerçekliği ile ortaya koyuyor.

Bir ekonomik toplumsal sistemde, politik iktidara sahip olanların ideolojik ve siyasal tercihlerinin ekonomideki gelişmeler üzerinde sınırlı bir etkiye sahip olduğu gerçeği tüm çıplaklığıyla gözler önüne serilirken, başta ekonomi olmak üzere, toplumsal yaşamın tüm alanlarında meydana gelen gelişmelerin temel dinamiğinin, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çatışma; iktisadi yapının kendi iç çelişkileri ve bu çelişkilerin çözümü olduğu vurgusunu elden bırakmayan kitapta, günlük yaşamda karşımıza çıkan gelişmelere diyalektik bakış açısıyla yaklaşıldığı görülecektir.

Dünyadaki gelişmeleri, toplumsal olayları, sınıflararası çelişkileri ele alırken her zaman diyalektik olarak ele almak ve

tüm bu ilişki ve gelişmeleri kendi hareketi içinde irdelemek ve doğru ve bilimsel olarak çözümlenmek gerekir. Kapitalizmin kendi gelişim süreci bir dizi ardışık evreyi içerir. Her ardışık gelişme evresi ekonomik ve tarihsel süreç tarafından hazırlanır. İnsanın tarih-

diği, buna karşılık kökleri geçmişe uzanan sorunların en çok biriktiği, kangrenleştiği ve çözümsüzlüğe doğru yol aldığı yıllar olarak ortaya koyuyor. Bu yıllar içinde tekelci kapitalist ekonominin yapısında hiç bir ciddi iyileştirme gerçekleşmediği

bestisini önemli ölçüde ortadan kaldırmıştır. Elbette, bunalımın temelinde, üretim araçları ile üretimin toplumsal karakteri ile özel kapitalist mülk edinme biçimi arasındaki çelişki yatıyor. Bu çelişki, teknolojik eskimişlik, imalat sanayinin ve genelde tüm ekonominin dışa bağımlılığı, alt yapı eksikliği, tekelcilik olgusu gibi etkenlerle derinleşip, keskinleşmiştir.

Sorunların yapısal karakterinin farkında olan tekelci sermaye, "24 Ocak Kararları" diye anılan bir dizi ekonomik karar almıştır. 24 Ocak 1980 kararlarının temel amacı, yeni bir sermaye birikimiyle ekonomi ve sanayide yapısal bir değişikliği gerçekleştirmek ve böylece, dış pazara ihracat yapabilen, dünya pazarında pay kapabilecek bir sanayi kurmaktır. Ancak belirtildiği gibi 1980'den 1994'lere kadar geçen on dört yıllık süre içinde kapitalist üretim sisteminin temel çelişkisi daha bir derinleşip, keskinleşmiştir.

İşte elimizdeki kitap, sorunların çözümünü olanaksız kılan ve tekelci burjuvaziye attığı her adımda başarısız kılacak üzere, görünmez bir el gibi, engelleyen ve peşini bırakmayan nesnel yasa ve süreçleri bilince çıkarmaya çalışmıştır.

Günümüzde kalıcı bunalımın yeni bir kriz dalgasıyla sarsılan tekelci kapitalist düzenin bu krizi atlatıp atlatamayacağına görebilmek, krizin ortaya çıkardığı devrimci olanakları tartışabilmek, buradan çıkarılacak devrimci sonuçları saptamak için kitapta yer alan veriler, bilgi ve saptamalar özellikle önemlidir.

gibi,

bunalımın yapısal karakteri ve sürekli olma hali artık kolayca gözlenebilir olmuştur.

1980 öncesine dayanan Türkiye kapitalizminin bunalımı, 1980 yılında, çelişkilerin üst üste yığıldığı bir hal almıştır. Tekelci kapitalizm, 1980'e gelindiğinde bir yandan kapitalist üretim tarzının iç çelişkileri, öte yandan bu çelişkiler temeli üzerinde yükselen şiddetli bir sınıf savaşımı tarafından sarılıp sarmalanmıştır. Egemen sınıf olarak tekelci sermaye, ekonomik sorunları kendi sınıf çıkarları doğrultusunda çözmek için atacağı her adımda emekçi sınıfların tepki ve eylemlerini hesaba katmak durumuna kalmış, başka bir ifadeyle, sınıf mücadelesinin iç savaşa varan boyutları tekelci sermaye sınıfının hareket ser-

TOPLUMSAL DEVRİMİN KIZIL BAYRAĞI

Umut Çakır

Yıka yıka ilerleyen ekonomik kriz, bir kez daha politik krizi, tepedeki doruk bunalımını keskinleştiriyor. Önceki doruk bunalımından farklı olarak bu kez teknelci sermayenin partilerle sınırlı değil; bütün hayatı çıkarlarıyla sermaye sınıfının bütün iri kesimleri, yağlı kemiği kim sıyrarak kavgasına yaralı kurtlar misali dahiyorlar. Doruk bunalımının yoğunlaşmış yayılmış bu yeni aşaması, farklı çıkar gruplarının birbirlerinin ipliğini pazara çıkarmak ve bu sayede emekçi sınıfların en geri bilinçli bölüklerinde bile ciddi bir hoşnutsuzluk yaratmak potansiyeli taşıyor.

Evlere şenlik “enflasyonla mücadele programı”nın estirdiği kahkaha firtınası esnasında, dinci faşizm işbankası'na el koymak üzere yasa hazırlığına giriştiğini açıklıyordu. Bunun CHP'ye yönelik bir adımdan ibaret olduğu sanılmasın, tüm bankalara yönelen açık bir tehdit sözkonusu. Bir süre önce TÜSİAD ve bankacılar kafa kafaya verdiler ve şöyle bir karar aldılar: Yalnızca 100 milyon dolar ve üstünde kredi borcu olanlar “yüzdürülecek”, geriye kalanlar boğulup gitsin diye kafalarına basılacak. Karar, en tepedeki bir avuç işbirlikçi teknelci dışında kalanların iflası demek. Ve firtına koptu: Ankara Sanayi Odası Başkanı: “Bankalara verilecek teminatımız kalmadı, finansmana erişemiyoruz” derken, İstanbul Sanayi Odası: “Sırat köprüsünden geçiyoruz, bankalar süreci hiç anlamamış görünüyor” şikayetinde bulunuyordu. Pek çok sektörden patronlar “Mart ayını görebilen ayakta kalır” nakaratını yineliyorlar, bir cenaze marşının nakaratına benziyor.

Hükümet de Mart ayını görmek ve ayakta kalmak niyetinde ve çabasındadır. Yerel seçimlere güçlü girebilmek ve kendi rant tabanını bir arada tutabilmek için, bankaların sadece belli bir limit üstündeki kredi borçlarını değil, “bireysel krediler hariç, hiç sözü edilmiyor”, tüm ticari kredi borçlarının ertelenmesinde diretiyor. Ardı ardına çıkarılan karamame ve genelgeler, kendisi için övü deposu haline gelen, organize sanayi sitelerini kaplı şehirlerin sermaye sınıfının su üzerinde kalmasına yönelik. Kısaca dinci-faşizm bankalara, “küçük büyük fark etmez, önce bana yandaş grupları kurtar” diyor, bankalar ise hükümete, “o zaman ticari alacaklarını senden tahsil edeceğim” karşılığı veriyor. Kavganın hangi boyutlara varacağına dair ipucunu, ABD’li kuruluş Moody’s’den öğreniyoruz: “Hükümetin, mevduat sahiplerinin kendi döviz mevduatlarına erişmelerini sınırlama riski, hükümetin kendi borçları nedeniyle temerrüde düşmesi riskinden daha yüksektir.” Daha açık bir ifadeyle söylenen şu: Dinci faşizm, kendi iflasını boynu büyük beklemekense, bankalardaki mevduat hesaplarına el ko-yacaktır... İşbankası'nı hedef alan girişim, bunun ilk önemli adımı.

Sermayeler arası hayatı çıkarlara odaklanan bu kavga, tepedeki doruk bunalımına keskin hatlar kazandırdı. Ayağı yanık enik misali tüm dünyada para arayan ve eli boş dönen dinci faşizm, banka kasalarına huruç ettiğinden, eline ne geçeceğini sanıyor? Orada, alacak pusulasını %30 aşan borç pusulasıyla karşılaşacak. Bankalar, hükümetin dayatmalarına karşı dursa bile, iflas eden şirketlerin yarattığı çığın altında kalmaktan kurtulamazlar. Kavgayı giderek çığırından çıkaracak olan, işte tam da bu çözümsüzlüktür. Acı son yaklaşıpça panik artıyor, tehdit için sallanan satırlar boyunları biçmeye başlıyor. Belirtmek gerekir ki, bu kavga, ne kadar hayatı çıkarlara odaklanıyor olsa da, devrim karşısında sermaye dünyasının birleşmesine engel olmaz ve olmuyor. Ancak böylesi birlik, içinde çok daha derin çatlıklar taşıdığı için, şimdi, eskisinden daha dayanıksızdır.

Teknelci sermaye yaşamsal çıkarları için birbirinin gözünü oyarken, proletaryanın önüne bir devrim için önemli fırsat kapıları açılıyor. Ancak, işçi sınıfı adına hareket edenler –en başta DİSK ve onun çizgisine destek veren tüm oportünizm- proletaryayı sendikalizme, kendi sınıf mevzilerini savunmaya mahkum eden “Faturayı Ödemeyeceğiz!” şiarı peşine düştüler. Oysa toplumsal devrim, işçi sınıfını sadece ekonomik korumaya alan sendikalist çizgiyle kazanılmaz. Proletarya, ancak, ezilenlerin ve tüm emekçi kesimlerin ekonomik, siyasi sorunlarına köklü ve acil çözümler vadeden bir programla devrim hedefine ulaşabilir.

Öte yandan, “faturayı ödemeyeceğiz” şiarı, işçi sınıfını, böylesine yıkıcı bir krizden kayıpsız çıkarmayı garantilemiyor. DİSK ve çevresindekiler, “işten atılmalar yasaklansın, ücretler düşürülsün” diyor. Yıkıcı bir krizde bile istekler, küçük burjuvalara özgü ham hayallerdir. Kriz anlarında emek ve sermaye arasındaki gelişki, birinin diğerine yaşam hakkı tanımayacağı ölçüde keskinleşir. Kapitalist krizlerin kaçınılmaz sonucu, toplu iflaslar, kitlesel işten çıkarmalar, geriye kalanların sefalet ücreti ve kölece sömürüyle mahkum edilmesidir. Bu nedenle, ekonomik yıkım dönemlerinde bu türden sonuçsuz pazarlıklar ile oyalanamaz. Oyalanmaya kalkanlar, eğer kendilerine sosyalist diyorlarsa sosyalizme ihanet ediyor, devrimci proletaryayı satıyorlar demektir. Söylediklerimizden, kriz anlarında işçi sınıfı ekonomik çıkarlarını hiçbir şekilde koruyamaz anlamı çıkmaz. Tersine, eğer proletarya kriz esnasında devrimci eylemler sonucu, sermaye egemenliğini yeterince sarsacak olursa, burjuvazi, iktidarı kaybetmemek adına, ekonomik tavizler verebilir. Ancak bunun yolu sendikalizmden değil, proletaryanın iktidarı zor yoluyla fethetmeyi amaçlayan hareketinden geçer.

Kriz proletaryaya, tüm emekçi nüfusu kendi öncülüğü altında birleştirme fırsatı sağlıyor. Doruk bunalımı, ya doğrudan banka hesaplarına el koymakla sonuçlanacak ya da en tepedeki bir avuç teknelci dışında kalan tüm küçük ve orta mülk sahiplerinin dört dörtlük yıkımına yol açacaktır. Küçük mülk sahiplerinin radikal biçimde sola doğru yalpaladığı bir dönem aranırsa eğer, işte o dönem, böylesi derin ve yıkıcı kriz dönemleridir. Proletarya eğer bu küçük mülk sahiplerinin karşısına sendikal çıkarlara hapsolmuş dar sınıf programıyla çıkarsa, kalabalık küçük burjuva kitleleri dinci-faşizmin demagojisine terk etmiş olur. Komintern, faşizmin bu demagog özelliklerine dikkat çekmişti. Bu değerli komintern derslerini, tam hatırlanması gereken günde unutmak, II.Enternasyonal’ın batık oportünizminin izinden yürütülenlere özgü bir zavallılıktır.

Küçük üretici köylülüğün çığı, ulusal ajitasyona eski refleksi göstermeyen ama sınıfsal çağlara duyarlı hale gelen Kürt halkının birleşmiş öfkesi, kış ortasında açık ve salgın tehditlerine maruz kalacak kentlerin en yoksul tabakaları; başeğmeyen kadınlar, gelecekte umudunu kesip eğitimlerinden vazgeçen gençlik; toplumsal devrimin herkeşce kolay kavranabilecek kalınlıktaki programını kitlelere sunan proleter öncünün, “Bütün İktidar Emegün Olacak” şiarı altında birleşebilir. Bu denli öfkeli bir kalabalığı, ancak bu şiar bir araya getirme gücüne sahiptir.

Kriz, üzerinde “Bütün İktidar Emegün Olacak” yazan kızıl bayrağın altında proletaryayı ve diğer emekçi kesimleri toplanmaya zorluyor, toplumsal bir devrimin kapılarını sonuna dek açıyor. O kapıdan, yalnızca iktidarı zor yoluyla fethetme iddia ve cüretine sahip olanlar geçebilir, meseleyi fatura ödemekle sınırlayanlar değil. Şimdi bu cüret, proletaryanın öncüsüyle sınırlı değil. Dinci-faşizme karşı duyulan ölümcül öfke, son derece kutuplaşmış bir toplum arenasında, bu cüreti göstermeye hazır ve eğilimli olanların sayısını milyonlar katına taşıyor. Devrimci milyonlar, birikmiş öfkelerine akacak bir kanal arıyorlar, o kanalı “faturayı ödemeyeceğiz” şiarının zavallı iddiasında değil, “Bütün İktidar Emegün Olacak” şiarında bulacak, girişecekleri geri dönüşürüz mücadelede, zaferin güvencesini, bu şiarın özetlediği toplumsal devrim programında bulacaklardır.

"35 Yıllık Evimi Yıkıldılar, 20 Adım Ötesinde Binalar Yükseliyor!"

İstanbul'un Çekmeköy İlçesi Merkez Mahallesi'ndeki Farabi Sokak'ta “dere bandı” gerekçe gösterilerek, İstanbul Büyükşehir Belediyesi (İBB) tarafından yıkımına karar verilen ancak mahkeme sürecinde olan 6 ailenin evleri başlarına yıkıldı.

Evlerin “dere bandında olduğu ve herhangi bir taşkın veya sel halinde evleri su basacağı, yıkılacağı” iddiasıyla yıkım kararı verilen gecekondular için ev sahipleri yargıya başvurmuştu. Henüz mahkeme sürerken ve evler, AKP'nin çıkardığı “imar affı” kapsamında dayken evler yıkıldı, insanlar çadırlarda kalmaya başladı. Çevredeki inşaatlardan elektrik alarak çadırlarını aydınlatmaya çalışan ailelerin 4 Ağustos günü de elektrikleri kesildi.

Ard arda yıkılan 6 gecekondunun enkazı dururken, “dere yatağı” olduğu söylenen yerde, enkazların hemen üzerinde bir sıra yeni binanın inşaatı sürüyor.

Farabi Sokak'taki gecekondusu yıkılan Suna Duman, ailesiyle birlikte hem yaşam mücadelesi hem de hukuk mücadelesi veriyor. 1 Kasım günü Çekmeköy Belediyesi önünde basın açıklaması yaparak yaşadığı acı almaz hukuksuzluğu ve zulmü anlatırken isyan etti.

Yıkılan gecekonduların 35-37 yıllık olduğunu söyleyen Suna Duman, “Dere bandında olduğu söylenerek bizim evlerimiz yıkıldılar evlerimizin 20-30 adım ötesinde tam karşımızda bir sıra yeni bina yapılıyor. Bu nasıl bir adalet bu nasıl bir anlayış? Üstelik biz imar affından yararlandırıldık. Başvuru evraklarımız var. İmar affı kapsamında olduğumuz ve

yaptığımız ödemelere ilişkin evraklarımız elimizde, buna rağmen İBB ekipleri yıkıma geliyor. Biz mahkeme kararını beklerken evlerimiz yıkılıyor. Bu mudur imar affı, bu mudur adalet?” diyor.

Elinde “Adalet” yazılı olan ve imar affına ilişkin evraklarının örneği bulunan bir dövizle basın açıklamasına gelen Suna Duman, belediye kayıtlarında işgalci gösterilmelerine de ayrıca isyan ediyor. “Biz nasıl işgalci oluyoruz. 35 yıl vergi ödemişim, fatura ödemişim, imar affı belgelerimi almışım. Bunları verirken bu belediyenin aklı neredeydi ki bunları bana vermiş. Ya da şimdi aklı neredeydi ki, bana işgalci diyor. Ben işgalci değilim, burayı yıkan Çekmeköy Belediyesi işgalcidir. 'Dere bandında' diye yıkılan evimin 20 adım ötesinde binalar yapılıyor, bu binaların doğalgaz, elektrik ve su tesisatları usulsüz döşenmiş durumda, binalar sokağın ortasına taşmış yolu kapatmış durumda? Şimdi kim işgalci?” diye soruyor.

Çekmeköy Dayanışma Derneği üyelerinin de katılarak destek verdiği eylemde Suna Duman, “Ben adalet istiyorum ve hakkım olan vazgeçmeyeceğim. Gerekirse AİHM'e gideceğim ama bu haksızlığı, adaletsizliği kabul etmeyeceğim. Çünkü burada bütün mesele rant meselesi. Dere bandı denilerek benim evimi yıkanlar hemen önünde yeni binaları dikiyorlarsa, burada bir usulsüzlük, rant oyunu vardır. Ben hakkımın yenilmesini kabul etmeyeceğim” dedi.

Basın açıklamasının ardından yıkılan gecekondular ve tahtalar, naylonlar ve branda-

larla oluşturduğu barakayı gösteriyor. Babası, annesi ve kız kardeşinin sağlık sorunlarına rağmen bir barakada yaşam mücadelesi veren Suna Duman, “gitmediğim yer kalmadı. 35 yıldır yaşadığımız mahallemizden atılmamak için direniyorum. Bunun için koşturmaktan çalışmıyorum. 10 aydır hayatımızı alt üst ettiler. 3 hasta insanla birlikte bu tek göz barakada yaşama savaşı veriyoruz” diyor.

Çekmeköy Dayanışma Derneği'nden Hamiyet Şahbudak ise “Burada 35 hatta daha fazla süredir bulunan gecekondular; bugün 'dere bandında' oldukları gerekçesiyle yıkılmaya çalışılıyor. Duman ailesinin gecekondusunun da aralarında olduğu 6 ev ne yazık ki mahkeme kararı beklenirken yıkıldı. İnsanlara 'Size TOKİ konutla-

rında ev verelim, yerleriniz için ödenen parayı peşinata sayalım gerisini de taksitle ödeyin' deniliyor. Fakat burada TOKİ taksitlerini ödeyebilecek güçte olan kimse yok. Burada gördüğümüz gibi mesele 5-6 gecekondudan değil, çok daha büyük bir alanın ranta açılması söz konusu. Zamanla buradaki tüm arazinin imara açılması ve yeni binaların yapılacak olması... Çekmeköy Dayanışması olarak buna karşı mücadele ediyoruz. Bugün 3-6 veya 11 gecekonduyu yıkacaklar, sonra bu gördüğünüz alanda ileriye doğru inşaatlar belirmeye başlayacak. Bizim çabamız buranın eski sokaklarından biri olan Farabi Sokak'ın asıl sakinlerinin yaşam alanlarından kovulmasını ve buradaki alanın ranta açılmasını önlemeye çalışmak” diyerek durumu anlattı.

İşte “Rüyalar Ülkesi”: Göçmenlere Karşı Ordu!

Emperyalist sömürü nedeniyle gittikçe yoksullaşan halklar, yaşamlarını sürdürürebilmek için uzak ufuklara çeviriyor yüzünü yeni umutlarla. Kimi zaman savaşlar oluyor, kimi zaman baskı ve saldırılar, kimi zaman da açık ve yoksulluk halkları dünyanın bir ucundan diğer ucuna savuran...

Halkları doğdukları topraklardan koparan emperyalizm, onlara umutla gittikleri topraklarda da yaşam hakkı tanımıyor. Ezilenin ezilene oluyor, “yeryüzünün lanetlileri” oluyorlar yeni topraklarda... Yahut çıktıkları umut yolculuğunda sona eriyor varlıkları...

Son yıllarda en sık tanık olduğumuz göç, dinci faşist katil sürülerinin saldırılarından kaçarak aralarında Türkiye'nin de olduğu Avrupa ülkelerine sığınan Ortadoğu halkları... Ama dünyanın bir diğer ucu var ki, onyıllardır emperyalizmin her türlü saldırısı ile iç içe. Latin Amerika ülkeleri, emperyalist hegemonyanın kirli işlerini çevirdiği “arka bahçesi” konumunda... ABD için bu ülkeler, uyuşturucu, fuhuş, kaçakçılık, yer altı ve yer üstü zenginliklerinin sömürsü için biçilmez kaftan. Buna karşı duran Latin Amerika halkları, Küba, Nikaragua, Şili, Brezilya, Venezuela, Ekvador gibi başkaldırı örnekleri yaratsa da, kıtada sömürü ile birlikte gelen saldırılar, yoksulluk, kıscacası can güvenliği yoksunluğu ve geleceksizlik halkları yeni umutlar aramaya itiyor.

Bunun son örneği Ekim ayının ortasında Orta Amerika'dan ABD'ye göç etmeye başlayan 7 bin kişilik grup. Evet, yazıyla yedi bin, rakamla 7.000...

Guatemala, Honduras, El Salvador gibi ülkelerden “rüyalar ülkesi” ABD'ye doğru yola çıkan Latin halkları, iktidarı şimdiden telaş düşürmüş durumda.

Halklara kendi ülkelerinde yaşama

şansı tanımayan emperyalizm, halkları kendi topraklarında hiç istemiyor. Coğrafyamızda göç eden halklar ülkemiz veya Avrupa sahillerinde ölümler yüz yüze gelirken, ABD'de de Meksika sınırında duvar tehdidi ve ölümlerle karşılaşılıyor. Ve bu defa ABD başkanı Trump, gelen göçmenlere karşı sınıra ABD ordusunu konuşlandırıyor...

Nisan ayında Meksika sınırına Ulusal Muhafızlarını yedek birliklerinin konuşlandırılmasını emreden Trump, bu defa da orduya başvurdu.

11 Eylül sürecinde ABD'nin saldırgan bir devlet olduğunu söylemiştik. Ve hegemonyasını korumak için yapabileceği şeylerin sınırı olmadığını görmüştük. Bu defa artık saldırgan yüzünü sergilemekten hiç çekinmeyen ABD ve iktidardaki Trump, pervasızca açıklamaları ve uygulamaları ile halkları birbirine düşman etmeyi sürdürüyor.

Bu ay yapılacak ara seçimler öncesi “ABD'nin göçmen taarruzu altında olduğunu, tehlikeli bir göçmen güruhunun ül-

keyi istilaya geldiğini” söyleyerek halklara karşı düşmanlığı ve saldırganlığı körükleyen Trump, çoğunluğunu kadınlar ve çocukların oluşturduğu göçmenlere karşı ırkçılığın seçim propagandasının temelini yerleştiriyor.

Sosyal medya üzerinden örgütlenerek binlerce kilometrelik yolu yürüyerek daha iyi bir yaşam için ABD'ye ulaşmaya çalışan mülteciler, yalnızca taşıyabilecekleri kadar yükü ve hiçbir yardım almaksızın sürdürüyor yolculuğunu. Bir önceki göç kafilesinden ancak 200 kişi ABD'ye ulaşabilmiş. Ve bu kafileden birisi, “Çocukların İngilizce öğrensini istiyorum. Okula gitsin, parkta oynasın ve oyuncak alabilsin istiyorum” diyor... Her ebeveynin çocuğu için isteyebileceği en asgari talepler...

Ve bu göçlerde pek çok kişi yollarda saldırıya uğruyor, öldürülüyor. Bu nedenle, binlerce kişilik kafiler halinde gelmek, yolculuğun başarı şansını artırıyor. Uluslararası Af Örgütü görevlileri de göçmen kafilesinin yolculuğunu gözlemlemek amacıyla grup ile birlikte yürüyüş halinde. Nemli ve yağmurlu havada yürüyerek yolculuklarını sürdüren kafileden pek çok kişi hasta. Meksika hükümeti yürüyüşlerini sürdürenlerin sayısını 3 bin 500 kişi olarak açıklarken, Birleşmiş Milletler yetkililerine göre bu rakamı 7 bin.

Trump ise söylemlerinde “Binlerce Orta Amerikalı yaya arasında suçular, gangsterler ve Ortadoğu teröristleri olduğunu” söylüyor ve tüm bu “gösteri”nin Demokratlar tarafından finanse edildiğini propaganda ediyor; “Ordumuz sizi bekliyor” diye tehdit ediyor. Eğer Trump 15 bin askeri sınıra gönderme tehdidini gerçekleştirirse, Afganistan Savaşından daha fazla asker kullanılmayacak.

NO MAS BLOQUEO

“Küba Umutları Canlı Tutuyor”

Sibel Deniz

ABD, Küba Devrimini yenebilmek ve Küba halkını teslim alabilmek için askeri saldırılarla başarılı olamayınca, Küba'ya karşı abluka başlatmıştı. Yarım yüzyıldır Küba ile her türlü ticareti ve teması “yasaklayan” ABD, yaşağı aşanları da yaptırımlarla tehdit ediyor.

1 Kasım günü toplanan Birleşmiş Milletler Genel Kurulu, 27. yılında abluhanın kaldırılması için görüştü. Ve BM, 189 oyla ABD'nin bu ablukeya son vermesi kararı aldı. Oy vermeyen ABD ile İsrail'in ise bu oylamaya katılma hakkı yok.

BMGK'da konuşma yapan ülkeler abluhanın kaldırılması çağrısı yaparak, bunun hem Küba ekonomisini hem de ABD ekonomisini olumlu etkileyeceğini söyledi. ABD'nin zorbalıkla uyguladığı bu abluka, Küba'nın uluslararası pazarlara ve teknoloji transferine erişimini engellerek, Küba halkını yoksunluk içinde bırakıyor.

Granma, BM'de tartışılan abluka üzerine, ABD'nin uyguladığı bu abluka ile hem BM'nin, uluslararası hukukun, hem de kendi ülke hukukunun pek çok maddesini birden çiğnediğini anlatıyor ve uluslararası ceza hukuku açısından, abluhanın insanlığa karşı bir suç olduğunu, Uluslararası Adalet Divanı Statüsü'ne göre, insanlığa karşı işlenen suçların, herhangi bir sivil topluma yönelik geniş çaplı veya sistematik bir saldırının parçası olarak işlendiğini yazıyor. Ve Küba'ya yönelik abluhanın sistematik niteliğinin, Küba nüfusuna büyük zarar ve kayıplar getiren, insanlığa karşı kitlesel bir suç haline geldiğini söylüyor. Sonuç olarak, ABD'nin bir gün devletlerin uluslararası sorumluluğu uyarınca Küba'ya yönelik abluhadan sorumlu tutulması ve yargılanması gerektiğini söylüyor.

BMGK tartışmaları sırasında Küba'nın insan kaynaklarını küresel ölçekte tüm dünya ile paylaştığını söyleyen ülkeler, dünyanın pek çok yerindeki sağlıkta,

eğitimde özverili yardım sağladığını, ebola, deprem vb felaketlerde ilk yardıma koşanın Küba olduğunu, “umutları canlı tuttuğunu” vurguluyor.

Küba halkı ise ABD'nin dayattığı ekonomik, ticari ve mali abluka altında yaşasa da, hiçbir zaman ona boyun eğmedi. Her tür yoksunluğunu gerek kendi içinde, gerek dünya çapında emekçiler ile dayanışarak aşmaya çalıştı.

BM görüşmeleri başlamadan önce

reyler arasında bile bireysel işlemleri etkilemenin aşırı bir parçası olan evrensel savaştır.

Ablukanın sona ermesinin, ancak ülkenin egemenliğine aykırı olan politik imtiyazlar karşılığında gerçekleşmesi kabul edilemez. Bu kesinlikle kabul edilemez, çirkin, rahatsız edici..egemenliğimizden vazgeçmeyi tercih edeceğiz ha!

Bu düşmanlık politikası, Devrim'in Küba halkını kendi ülkesinin sahibi haline

Kübalı öğrenciler ve gençler, blokaja son verilmesi için “No Mas Bloqueo” diyerek Küba'nın dört bir yanında eylemler yaptılar. Ve BM Genel Kurulu'nda alınan “Blokajın kaldırılması gerekliliği” kararı, Granma'da Fidel'in 1994'te Küba halkına yazdığı “asla teslim olmadığın için teşekkür ederim” makalesi ile kutlandı.

“ABD abluhası, dünyanın herhangi bir yerinde tüm Küba ekonomik faaliyetlerine karşı en inatçı ve devam eden zulümdür; ülkemizin ekonomisine karşı, kendi lehine muazzam bir güce sahip olan, ülkemiz ile herhangi bir ekonomik faaliyeti yürütmeye çalışan bireyler ile bi-

getirmesi ve Yankee yanlısı diktatörlüğün yıkıntıları üzerinde uzun ve dik bir yolda durması nedeniyle sürmektedir.

Soylu, özverili insanlara, işçilerine, el ve entelektüel işçilere, çiftçilerine ve öğrencilerine, erkeklere ve kadınlara, çocuklara, yaşlılara ve her yaşta insanlara, okuryazarlığa ve okuma-yazma bilmeyenlere rağmen Küba kendi kaderinin sahibi oldu ilk kez.

Ablukanın sona ermesi için mücadele edeceğiz. Güveniniz ihanete uğramayacak; sevginiz ve cesaretiniz oldukça kalplerimizde ettiğiniz tohum asla kaybolmaz...”

“İhanet, Aldatmaca, Tuzak”

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri – FARC- 1964 yılında kurulmuştu. 2016 yılında hükümetle yapılan barış anlaşmasına kadar; sisteme karşı 52 yıllık gerilla mücadelesi veriyordu. Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC), 2016 yılındaki barış anlaşması kapsamında 2017'de silahlarını Birleşmiş Milletler (BM) yetkililerine bırakmıştı. 7 bine yakın FARC gerillaları siyasal yaşama geçme kararı almıştı. İsmi değiştirerek Halk İçin Alternatif Devrimci Güç adını aldı.

Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC), Kolombiya'da 50 yılı aşkın süren mücadelenin ardından sivil siyaset hayatına geçerken, eskiden FARC'in kontrolünde bulunan bölgelerdeki topraklara paramilitarlerin yerleştiği belirtiliyor. Ve buralarda kargaşa hüküm sürüyor. Eski FARC üyeleri ve onlara yardım eden yerli halk öldürülüyor, yargılanıyor.

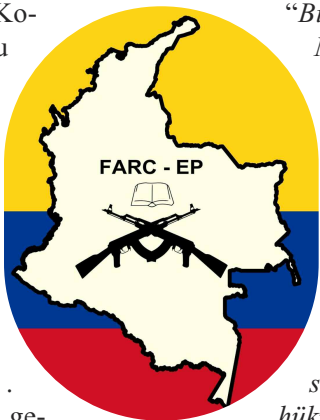
FARC'ın silahları teslim etmesinin ardından Kolombiya topraklarında yaşanan bu durumu son olarak örgütün eski yöneticileri gündeme getirdi.

2012-2016 yılları arasında barış müzakerelerinde yer alan FARC'ın önemli liderlerinden İvan Marquez, FARC'ın barış sürecinde ciddi bir yanlışlık yaptığını açıklı-

yor. Marquez, Kolombiya Senatosu Barış Komisyonu'na gönderdiği bir mektupla hem devletin tavrını hem de hareket olarak FARC'ın yaptığı yanlışları sıralıyor.

Marquez'in eski gerilla önderlerinden Oscar Montero ile ortak kaleme aldığı mektupta, Küba'daki müzakerelerle oluşturulan barış anlaşmasında daha sonra yapılan değişikliklerin anlaşılabilirliğini tartışıyor. “Frankenstein kabusuna” dönüştürdüğü vurgulanıyor. Birçok yerel medya organında yayınlanan mektupta Marquez ve Montero, değişikliklerin özellikle FARC gerillalarının silahlarını BM yetkililerine teslim ettikten sonra yapılmasına dikkat çekiyor. Mektupta, “*Bu kalleslik; bir tuzak, aldatmaca. Barışa bu şekilde ihanet edilemez. Törenle imzalanmış anlaşmalara riayet edilmelidir*” diyorlar.

Ayrıca FARC'ın barış anlaşmasının tam olarak uygulanmasını beklemeden silahlarını bırakmasının büyük bir hata olduğunu vurguluyorlar. 2008 yılında yaşamını yitiren eski FARC lideri Manuel Marulanda Velez'in sözlerine atıfta bulunarak; mektupta;

“Bizler çok safça, Manuel Marulanda Velez'in bizi sürekli olarak 'olası anlaşılmaz bir riayet edilmesinin silah olduğun' uyarısında bulunmasına rağmen hükümetin 'iyi niyetine' inandık.” diyorlar.

FARC liderleri Ivan Marquez ve Oscar Montero hükümetin barış anlaşmasının gereklerini yerine getirme konusunda başarısız olduğunu belirten açık bir mektupla Kolombiya Meclisi'ni suçluyorlar.

Bu mektupta Havana Barış Anlaşması'nın temel prensiplerinin ihanete uğradığını söylüyorlar.

Marquez ve Montero, Kolombiya başsavcısını, ABD büyükelçisini ve ABD

uyuşturucu ile mücadele yetimlerini barış sürecini 9 Nisan'da gözaltına alınan eski FARC komutanı Santrich'i tutuklamakla sabote ettiklerini dile getiriyorlar.

Af'ın uygulanmadığını, hala bir çok gerilla savaşçısının cezaevinde tutulduğu, topraklılara dağıtılacağı söylenen toprakların dağıtılmadığını, paramilitar grupların icraatlarına devam ettiklerini, barış anlaşmasının imzalandığı 2016'dan bu yana 400 toplum liderinin ve hareketsiz pozisyondaki 80 FARC gerillasının ve yakınlarının katledildiğini belirtiyorlar.

Tüm bunlar gösteriyor ki, gerçek barış ancak sömürü sistemi ortadan kalktığı zaman yaşanacaktır. FARC'ın yaşadığı süreç de bunun kanıtı gibidir. Uzlaşma arayışı içinde olanlar; Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC)'nin deneyimlerinden ders çıkarmalıdır.

DÜNYANIN DEVRİMCI DÖNÜŞÜMÜ

Özgür Güven

Marx'ın “asıl mesele” dediği dünyanın değişimi, iki karşıt sınıf olan proletarya ile burjuvazinin birbirlerine karşı verdikleri savaşım tarafından belirlenir. Değişim, diyalektik olarak karşıtların mücadelesinden doğar. Bu mücadelede her sınıf kendi iradesini karşısına kabul ettirmeye çalışır. Dünyanın devrimci dönüşümü de proletaryanın bu mücadeleyi kazanmasıyla, burjuva toplumun aşılmasıyla gerçekleşecektir.

Kapitalist toplum ücretli emek temelinde örgütlenmiş bir toplumdur. Bütün burjuva toplum ücretli emek sayesinde ayakta duruyor, ücretli emeğin sömürüsüne dayanarak varlığını sürdürüyor. Ücretli emeğin sömürüsü yoksa kapitalizm de, burjuva toplum da yoktur. Sermayeye ve onunla karşıtlık halindeki ücretli emeğe dayalı bu sistemin gelişimi, kendisinden önceki tüm ilişkileri (prekapitalist ilişkileri) ortadan kaldırır, bütün toplumu ücretli emek temelinde örgütler. Eski topluma ait kimi kalıntıları varlığını sürdürse de bunlar sözü edilmeyecek kadar gerilemiş durumdadır. Kapitalist üretim toplumunda egemen üretim durumuna geleli çok oldu. Kapitalizmin egemenliği, kapitalist işbölümünün egemen olması demektir. Kapitalist işbölümü, hem tek tek kapitalist ülkelerdeki toplumsal ilişkileri hem de bütün dünyayı kapsar. Kapitalizm bir kere egemen duruma geldi mi kendi işbölümü dışında bir örgütlenmeye tahammül etmez. Kapitalizmin yapısal krizleri nedeniyle bu işbölümü zaman zaman alt üst olur ve yeni duruma göre yeniden örgütlenir.

Kapitalist üretim toplumsal emeğin ürünüdür. Elde edilen kullanım değerleri, zenginlikler de bireysel emeğin değil, toplumsal emeğin kolektif emeğin ürünüdür. Ancak kapitalist özel mülkiyet nedeniyle, kolektif emeğin ürünü olan zenginlikler burjuva sınıfın, bireylerin mülkiyetindedir. Her şey kendi karşıtıyla birlikte varolur. Zenginliğin olduğu bu toplumsal sistemde onun karşıtı olan yoksulluk da birlikte vardır. Toplumsal emeğin gelişip güçlenmesine bağlı olarak kapitalist sınıfın zenginliği artarken, tüm bu zenginlikleri yaratan emekçi sınıfın yoksulluk ve yoksunluğu da artar. Kapitalist üretimin gelişip güçlenmesine bağlı olarak yoksulluk ve sefalet toplumun daha geniş bir kesimini etkisi altına alır.

Kapitalizmin yapısındaki rekabetçilik onu üretici güçleri sürekli olarak geliştirmeye zorlarken üretim ilişkileri de üretici güçlerin gelişiminin önüne bir engel olarak dikilir. Burada emeğin yeniden örgütlenmesini sağlayacak olan bir toplumsal devrim gündeme gelir. Devrim bize bağlı bir olay değil tarihsel toplumsal bir zorunluluk olarak gündeme gelir. Devrimi hazırlayıp gündeme getiren tarihtir, nesnel koşullardır. Devrim gündeme geldiğinde öncünün rolü öne çıkar. Öncünün görevi devrimci koşulları ve devrimin olanaklarını değerlendiren devrimci zafere taşımaktır; proletarya ve emek güçlerine devrimde yol göstermek, bütün gücüyle onlara yardımcı olmaktır. Uzun yıllar süren devrimci mücadelede pişmiş devrimci devrimci komünist parti, proletarya ve halkların pratik olarak devrimci hedeflere yönelmesini, devrimci görevleri yerine getirmesini sağlayarak bunu başarabilir. Bunun için proletarya ve halk kitleleri içindeki ilişkileri, bağları ve etkisi belirleyici öneme sahiptir.

Üretim ilişkileriyle üretici güçler arasındaki çelişki derinleşip keskinleştiğinde proletarya ve diğer ezilen, sömürülen emekçi yığınlarla burjuvazi arasında mücadele de sertleşip şiddetlenir. Daha geniş yığınların politik hayata uyanıp mücadeleye atılmasıyla burjuvazinin sınıfsal egemenliği sarsılmaya başlar. Bu iki sınıf arasındaki mücadele daha da keskinleşip sertleşir, devrim güçleri: Toplumdaki saflaşma derinleşip netleşir. Hiç kimse, hiçbir sınıfsal eğilim ve örgüt bu saflaşmanın dışında kalmaz, iki sınıftan birinin safında yer alır. Bu mücadelede, aralarında uzlaşmaz çelişki bulunan proletarya ile burjuvaziyi uzlaştırmaya çalışan küçük burjuva oportünist hareket de bu saflaşmanın dışında kalmaz. Yaşanan bütün devrimler bunu açıkça gösterdiği gibi bizde Gezi Ayaklanmasında da bu yaşandı: Küçük burjuva oportünist hareket hızla burjuva saflara kayarak devrimin daha ileri gitmesinin önüne geçti. 1917 Ekim Devrimi sürecinde ve sonrasında devam eden iç savaş yıllarında menshevikler de sosyalist devrimciler de yani hem sağ oportünizm hem de sol oportünizm burjuva saflara katıldılar, proleter devrime, proletaryanın devrimine karşı çıktılar; Beyaz Ordu'nun saflarında Kızıl Ordu'ya karşı savaştılar. Lenin'e suikast düzenlemeyi bile denediler.

Bu topraklarda da oportünizmin Rusya'daki kadar açıktan olmasa da burjuva saflara kaydığı görmek mümkün. En kritik anda onlara güvenilmeyeceğini yaşananlar gösterdi. Küçük-burjuva sol-sosyalist hareket içinde yer alan bazı gevrelere Birleşik Devrimin temel sorunlarından biri olan Kürt/Kürdistan sorununda burjuva saflarda yer alıyor. Leninist UKKTH ilkesine karşı çıkıyorlar. Bazıları ise Gezi Ayaklanmasında olduğu gibi mücadelenin yoğunlaştığı, sertleşip zirveye doğru tırmandığı bir evrede devrimci amaçlar için devrimci araçlara başvurmayı reddederek devrimin daha ileri gitmesini engellediler, bunun için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşanan yenmiş ve yenilmiş devrim deneyimleri incelendiğinde bu her yerde görülecektir. Her sınıfsal eğilim ve bu eğilime denk düşen politik hareket, savunduğu ve izlediği sınıfsal çizgiye uygun davranır; en kritik anda safını ona göre belirler.

Sınıf mücadelesi gelişip sertleştiğinde oportünizm bu sürece ayak uyduramaz, gerisinde kalır. Bunun nedeni ise toplumdaki değişime ve gelişime ayak uyduramamasıdır. ML hareket sık sık somut şartların somut tahlilini yaparlar. Somut koşulların çözümlenmesi, üretici güçlerin durumu, sınıfların karşılıklı konumlanması, sınıflar mücadelesinin verili andaki somut durumu önemlidir. Çünkü devrimci komünist parti dönemsel taktiklerini, çalışma ve örgütlenme politikalarını somut koşullara göre belirler ve somut koşullardaki değişime uygun olarak yeniden düzenler. Tek bir çalışma biçiminde ısrar edenler, tek bir politik biçime saplanıp kalanlar gelişmeye ayak uyduramaz, sürecin gerisinde kalırlar. Toplumsal koşullardaki, sınıf mücadelesindeki gelişmelere ayak uyduramayanlar devrime de önderlik edemez, dünyanın devrimci dönüşümünde yerine getirmeleri gereken devrimci görevleri de yerine getiremezler.

Toplumun devrimci dönüşümü burjuva toplumun aşılmasıyla gerçekleşecektir. Bu değişimin maddi önkoşulları tarihsel ve nesnel olarak oluşup ortaya çıkmadan gerçekleşemez. Maddi önkoşulları yeterince olgunlaşmış bir toplumsal devrimle gerçekleşebilir. Toplumsal devrim, proletaryanın politik iktidarı ele geçirmesiyle başlayan kendi kendisini egemen sınıf olarak örgütlemesiyle devam eden bir süreçtir. Bu tarihsel hareket komünizmin alt evresi olan sosyalizme geçince de bitmez, yeni koşullarda devam eder. Ancak eski toplum olan kapitalizm tamamen aşılar ve yeni toplum kendi temelleri üzerinde yükseldiğinde burjuva toplum da diyalektik olarak yadsınmış, tarihsel olarak aşılmış, toplumun devrimci dönüşümü de tamamlanmış olur.

3.Havalimanı'nın Açılışına Sürpriz Konuk: Çin Ulaştırma Bakanı, Daha Küçük Havalimanı'nı Nasıl 3 Katına Mal Etmeyi Başardığımızı Görmek İçin Türkiye'ye Geliyor... Zaytung

Ulaştırma Bakanı Mehmet Cahit Turhan Eksiklerine Rağmen Yarın Açılması Planlanan 3. Havalimanı'nı Değerlendirdi: Pilotların yeteneklerine güveniyoruz..." Zaytung

BÜTÜN İKTİDAR SOVYETLERE

Nazlı Can

20. yüzyılın başlarında emperyalistler, varlıklarını sürdürdürebilmek, uluslararası tekel-leri güçlendirmek ve dünya pazarının yeniden paylaşımı uğruna, emperyalist bir paylaşım savaşı olan "1. Dünya Savaşı"nı yürütüyorlardı.

Dünya çapında yaşanan bu savaşta bir tarafta emperyalistler, oturdukları sıcak koltuklarından yapacakları anlaşmaları planlıyor, stratejilerine en uygun biçimi ile almak ve savuşturacak toprakları kararlaştırıyorlardı. Diğer tarafta ise özellikle sömürge halindeki ülkeler ve savaşmak zorunda bırakılan halklar; milyonlarca ölünün, yaralının arasında açlık ve sefaletle boğuşuyorlardı.

Böyle bir süreçte, ülkelerin genişletecekleri sınırların, hakim olacakları pazarların hayaliyle ağızlarından salyalar akan emperyalistleri o sıcak koltuklarından kalkmak zorunda bırakacak bir olay oldu.

Savaş neredeyse bütün dünyada olduğu gibi Çarlık Rusya'da da çok sert ve ağır koşullar altında geçiyordu. Çarlık Rusya Doğu'da Japonya, Ba-

ti'da Almanya, Avusturya ve Macaristan ile savaşıyor, ciddi kayıplar veriyordu. Cephedeki asker ölümlerinin yanı sıra sivil ölümleri de yaşanıyor, Rusya halkı emperyalistlerin çıkarları uğruna savaşmak istemiyor, cephelelerinden kaçışlar artıyordu. Ancak savaşta kaçmalar, savaşın yıkıcı etkilerini azaltmıyordu. Savaşla birlikte daha da pekişen açlık, yoksulluk ve gelecek kaygısı Rusya halkına sokaklardan başka çare bırakmıyordu.

Rusya işçi ve köylüleri Rusya'nın birçok bölgesinde gösteriler, protestolar düzenlerken, RSDİP* özellikle ordunun içerisinde bildirilerle, oluşturdukları komitelerle sosyalist propaganda ve örgütlenme çalışmalarını yürütüyorlardı. İstikrarlı ve sistematik bir biçimde yapılan bu çalışmalar sonucu ordunun içerisinde, fabrika ve atölyelerden birçok işçi ve köylü aktif devrimci mücadele içerisine girdi. Fabrikada patronlara, orduda subaylara karşı hareketlenmeler, ayaklanmalar başladı.

Öfke günden güne artar-

ken 1917 Şubat'ında, Rusya'da bir devrim gerçekleşti. Bir burjuva devrimi olan Şubat Devrimi ile Rusya'da çarlık yıkıldı ve yerine Geçici Hükümet kuruldu. Burjuvazinin elinde olan Geçici Hükümet, Rusya'da var olan hiçbir soruna çözüm getirememekle birlikte sosyalist devrim mücadelesini baltalamak amacıyla Rusya'nın dört bir yanında Sovyetler'e ve Bolşevikler'e yönelik tutuklamalar gerçekleştiriyor, Sovyetler'in propaganda yollarını tıkamaya çalışıyordu. Ancak Rusya işçi sınıfının, yoksul köylülerinin dilinde ve alanlarda tek bir slogan yankılanıyordu:

"Bütün İktidar Sovyetlere!"

Ve takvim, 7 Kasım 1917'yi gösterirken Rusya proletaryası, Petrograd'daki Kışlık Saray'a girip burjuvazinin elinde olan Geçici Hükümet'e çelik yumruğunu indirdiğinde; tarihinde ilk defa emeğin iktidarını kuruyor, sosyalist sisteme geçişin yolunu açıyordu.

İlk adım, sekreterinin Lenin olduğu Halk Komiserleri

Konseysi'ni kurup ardından 1.Dünya Savaşı'ndan çekildiklerini duyurmaktı. Aynı zamanda Çarlığın bütün dış borçları reddedildi. Burjuvazinin denetiminde olan bankalara, fabrikalara ve yine özelleştirilmiş doğal kaynaklara Sovyetler adına el konuldu. Sosyal anlamda ise; eğitim ücretsiz ve zorunlu hale getirildi, din ve inanç özgürlüğü kabul edilerek dini propaganda yasaklandı, günlük çalışma saati 8 saate düşürüldü, çocuk işçilik yasaklandı, alınan ücretlere zam getirildi.

Kapitalist sistemde ailede rolü ev işleri yapıp çocuk bakmak olan ve çalışma hayatında ucuz işgücü olarak görülen kadınların; toplumsal, hukuksal ve ekonomik anlamda erkeklerle eşit bireyler haline gelebilmesi ve toplumsal cinsiyet eşitliğinin sağlanabilmesi için yasalar çıkarıldı. Uluslara kendi kaderini tayin hakkı verildi ve böylece "halklar hapisanesi" denilen Rusya'da var olan birçok ulus özgürleştirildi.

Bütün bu uygulamalar yoğun emek ve çaba ile halka

benimsenirken hem ülke içerisinde karşı devrimciler, sovyet iktidarına yönelik saldırılarını sürdürüyor, hem de emperyalistler dışarıdan aynı saldırıları gerçekleştiriyordu. Henüz inşa halinde olan sosyalizmi bu saldırılardan korumak, karşı devrimcileri engellemek gerekiyordu. Bu amaç doğrultusunda Ekim Devrimi ile birlikte 'proletarya diktatörlüğü' uygulanmaya başladı. Yine bu amaçla ilk Sovyet istihbarat ve gizli polis teşkilatı olan "Çeka" kuruldu.

Ekim Devrimi temel olarak işçi sınıfının özgürleşmesi ile kadınların, ulusların ve bütün insanlığın kurtuluşunun sosyalist aşamadan geçerek kurulacak olan komünizmde olduğunu bütün dünyaya gösterdi. Lenin ve Bolşevik Parti önderliğinde kazanılan bu zafer, sosyalizmin somut bir örneğini yaratarak, sosyalizmi evrensel olarak bilinen ve sonrasında birçok ilki gerçekleştirerek güçlenen bir noktaya getirmiştir.

Bugün devrim ve komünizm mücadelemize ışık olan

Ekim Devrimi'nin derslerini iyi öğrenip, kapitalizmin içinde bulunduğumuz Yeni Evres'i'nde yeni Ekimler yaratmamız gerekiyor. Çünkü bugün öğrencilere, kadınlara, doğaya, yaşama düşman olan kapitalizmi yerle bir etmek için tek yol, işçi sınıfının özgürleşmesidir; sosyalizmdir. Ve şunu bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız ki,devrim için örgütlenerek, mücadele ederek devrime önderlik etmek ve sosyalizmi kurmak, bütün dünyada egemen kılmak bizim elimizde..

Devrimci Öğrenci Birliği olarak bizler, bugün Ekim Devrimi'nden aldığımız dersler ile okullarımızda ve bulunduğumuz her alanda "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" diyerek mücadelemizi büyütülmeliyiz!

Kızıl bayrağımız her yerde özgürce dalgalansın istiyorsak DÖB'de Örgütlenmeye!

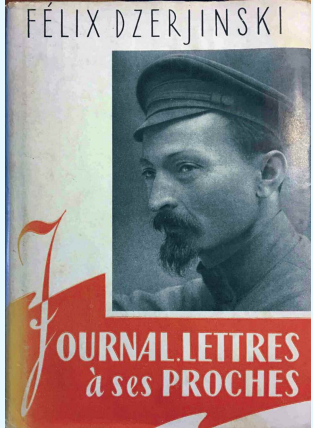
Felix Jerzinsky

11 Eylül 1877 yılında, Rusya Çarlığı sınırlarının içindeki, bugünün Litvanya'sında Polonyalı bir burjuva ailenin çocuğu olarak doğdu. Okuduğu okuldan mezun olmasına iki ay kala, devrimci saflarda faaliyet yürüttüğü gerekçesiyle okulundan atıldı.

Okuldan atılmasına rağmen devrimci düşüncelerinden vazgeçmeyen Felix, Litvanya Sosyal Demokrat Partisi'nin örgütlenme görevlerinde yer aldı. Tutuklandı, kaçtı. 1897'de Varşova'ya geçti. Polonya Sosyal-Demokrat Partisi'ne katıldı. (Bu parti Rosa Luxemburg ve Leo Jochiges'in önderliğinde 1893'te kurulmuştu.)

5 sefer tutuklanan ve gönderildiği Sibiry'a'dan her defasında kaçmayı başaran Felix, 6. ve son olacak tutukluluğunu 1912 yılında yaşadı. Şubat Devrimi'ne kadar 5 yıl tutsak kalan Felix, 1917'de Bolşevik Parti Merkez Komitesi'nde görevlendirildi ve Ekim Devrimi'nde öncü rol oynadı. Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesinin hemen ardından, "karşı devrim ile savaşmak" için güçlü bir örgüt kurulması düşüncesini açıklıyordu.

Felix, 20 Aralık 1917 yılında kurulan istihbarat örgütü ÇEKA'nın başına getirildi. Karşı-devrimcilere karşı acımasız ve çetin bir mücadele yürüttü. Devrimden sonra yaşadığı 9 yıllık süreç içerisinde ölene dek sosyalizme sadık kaldı ve ilk deneyimin içinde olmanın şerefiyle, onu korumak için elinden geleni ardına koymayan gerçek bir komünist olarak yaşadı, 1926 yılı 20 Temmuz'unda geçirdiği kalp krizi sonucu hayatını kaybetti.

FÉLIX DZERJINSKI
JOURNAL LETTRES à ses PROCHES

UMUT AĞACI

Bazı acıların tarifi yoktur, tıpkı bazı yaraların kabuk bağlamaz olması gibi. Denir ki, acının eşiği aşılınca tarife gelmez, içine tarih düşünce yara kabuk tutmaz. Fakat düşünce da tarihi vardır, yarının da, tıpkı gelecekleri olduğu gibi...

Acıyı yaşayanlarla yaşatanlar, acıyla dayanışanlarla kanıksayanlar aynı gezegende yaşıyorlar! Yarayı taşıyanlarla açanlar, merhem olmak isteyenlerle, gözlerini kapatanlar aynı çoğa aittir. Vakti zamanında "Bir Arap Bir Yahudi ve Ortadoğu'nun Kalbi" başlığı ile sunulan Sandy Tolan'ın yavaş yavaş sahaf kokmaya başlayan "Limon Ağacı" kitabının sayfalarını çevirirken doğduğumuz çağdan bir kez daha ürktüm ve utandım.

Bugüne kadar dünyada en acımasızca tartışılan ve en yoğun irdelenen İsrail-Filistin anlaşmazlığının insani boyutlarını çok az kitap bu kadar dürüst ve detaylı bir şekilde ortaya koymuştur. Ta-

rifi edilmeyen, sonu olmayan, nefret ve şiddet zincirini kırmak isteyen Filistinliler ve İsraililerin etkili bir yaşamışlığını anlatıyor. Bir de anlatılmayan ve kırılmayan bir gücü UMUT İŞİĞİ'ni...

Karakterlerden Beşir ve Delia şahsında Arapların ve Yahudilerin trajedileri üzerine belleğimi yokladım. Bu iki halk üzerinde empati kurduğumda, onlara ayrı ayrı üzüldüğümü, "İsrail-Filistin Sorunu" bağlamında aynı anda pek üzülmeyişimi fark ettim. Tarihin kanlı sayfalarına şöyle bir döndüğümüzde Hitler faşizminin de Yahudi toplumunu soykırımdan geçirdiğini görürüz. Katliamlar, işkenceler, gaz odaları, sürgünler, sürgünler...

İngiltere'nin otuz yıllık sömürgeciliğinin bitmesi, BM şemsiyesi ve "meşrutiyeti"(!) altında Filistin toprakları üzerine İsrail devletinin inşa edilmesi, 1948'deki "İkili Göç"ün onbinlerce (zamanla yüzbinlerce, milyonlarca) hikaye doğurması...

"İkili Göç"ün bir yüzünü Filistinli Araplar kolektif hafızalarında NAKBA (Büyük Felaket) olarak kodluyorlar. Yerlerinden, yurtlarından zorla göç ettirilme-rinin, sürülmelerinin duygusunu Beşir yıllar sonra şöyle anlatır: "Biz orduların gücüyle zorla sürüldük. Yaya olarak sürüldük. Toprağı yatak olarak sürüldük. Ve gökyüzü örtümüzü ve hükümetlerin, uluslararası örgütlerin sadaka olarak verdikleri karıntılarla beslendik. Sürüldük ama ruhumuzu, umutlarımızı ve çocukluğumuzu Filistin'de bıraktık. Neşemizi ve kederimizi bıraktık. Her köşede ve Filistin'in her kum tanesinde bıraktık."

Bu satırları okuyup da tüyleri diken diken olmayan, kendini 1948 sürgününde hissetmeyen, ezilen insanlık ailesinden bir kişi olabileceğine inanmıyorum.

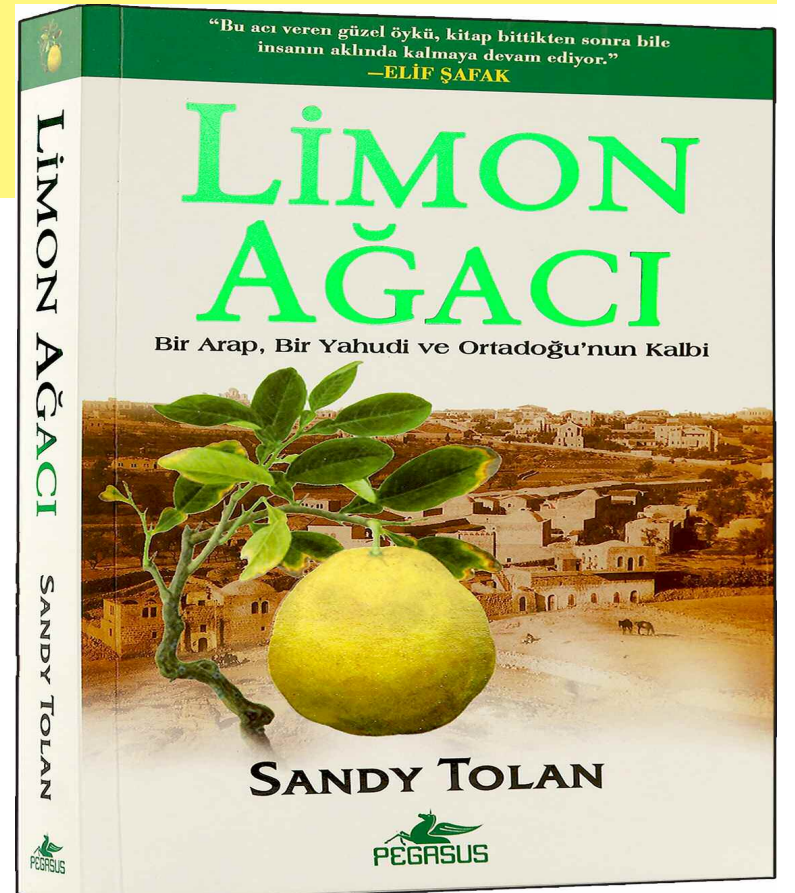
Kimbilir kaç kuşak öldü Filistin'de; bir kuşağa dahil olma fırsatı bile bulamadan kaç çocuk

gömüldü toprağa. Kaç sivil Yahudi "misilleme eylemlerinde" can verdi. Kaç otobüs yolculuğu kara toprakta sonlandı.

"Tarih algıları" ve çözüm haritalarındaki farklılıklara karşın halkların diyalog kapılarının açık olması gibi. Tıpkı "Limon Ağacı"nın "Umut Ağacı" üzerine titremesi gibi... Barbarlık dünyasında, Ortadoğu ve Filistin çoğrafyasında barış, kardeşlik ve özgürlük insanlığın en zorlu sınavlarıdır. Şu gerçekliğe de değinmekte kendimi zorunlu hissediyorum:

Ezilenlerin damarları birbirine bağlıdır, ezilenlerin çıkarlarının birbirine bağlı olması gibi... Egemenlerin asimilasyon, ilhak, katliam, sömürü, şovenizm gibi düşmanlık politikaları kardeşlik toprağını çürütmek; ezilenlerin mücadelesi, dayanışması ve gerçek barış için mücadeleleri ise umut ağacını yeşertmek içindir.

İyi okumalar...

10 Kadından 1'i Okuma-Yazma Bilmiyor

Son dönemlerde hazırlanan bir raporda, Türkiye'de her 10 kadından 1'inin okuma-yazma bilmediği ve okuma-yazma bilmeyenlerin %85'inin kadınların oluşturduğu ortaya konuldu.

Ayrıca raporda sunulan bilgilerden birkaçı şunlar;

Türkiye'de kadınların yoksulluk oranı yüzde 21,6,

6 yaş ve üzeri nüfus içerisinde yaklaşık 2,5 milyon kişi okuma-yazma bilmiyor.

Okuma-yazma bilmeyenlerin yüzde 85'i kadın. Türkiye'de kadın nüfusu içinde okuma yazma bilmeyenlerin oranı yüzde 8,5. Yani neredeyse 10 kadından biri okuma -

yazma bilmiyor.

Kadınların işsizlik oranı yüzde 12,6; erkeklerde ise bu oran yüzde 8,8. İstihdam edilen nüfus içerisinde 8,9 milyon kadın, 19,6 milyon erkek var. İstihdam oranı kadınlarda yüzde 29,3, erkeklerde yüzde 65,8.

Giyim ve tekstil sektörlerinde çalışan her iki kişiden biri kadınlardan oluşurken; sermaye yoğun ilaç, kimya, elektronik ve otomotiv gibi sektörlerde kadınların varlığı oldukça az.

Son 10 yıl içerisinde 2 bin 521 kadın şiddet görenek yaşamını yitirdi.

Bu veriler gösteriyor ki; kadın olmak cehaletle sınılanmak, öldürülmek, tecavüz edilmek, cahillikle karşı karşıya bırakılmak için yeterli bir kıstas(!). Buna karşı, ilericiliği, bilimi, bilimsel sosyalizmi savunmak ve bu değerleri, cehalet batağına itilmek istenen kadınlara, emekçilere taşınmak en önemli görevlerimizdendir.

İstanbul Havalimanı, Yolcu Kapasitesine Göre Dünyanın En Büyük Terminaleri Listesinde Zincirlikuyu ve Şirinevler Metrobüs Duraklarının Ardından Üçüncülüğe Yerleşti... Zaytung

Küba Parlamento Üyesi ile ODTÜ'de

Küba Parlamento üyesi Lazara Borraro Tolon bir dizi etkinlik ve söyleşi kapsamında farklı illerde temaslarına devam ederken, biz de Che'nin yoldaşları olan Sinanların okulu ODTÜ'de Lazara'yı etkinliğimize konuk ettik.

22 Ekim Pazartesi günü ODTÜ Fizik Amfi 16'da gerçekleştirdiğimiz etkinlikte Küba, sosyalizm, yeni insan, Küba'da güncel durum, LGBTI+ gibi bir dizi başlık üzerine konuştuk.

Lasara Borraro Tolon'un kısa bir anlatımının ardından soru-cevap şeklinde etkinliğimizi interaktif bir şekilde gerçekleştirdik. LGBTI+ etkinliklerinin de yasaklı olduğu Ankara'da etkinliğimizde bu gündemlerin tartışılması birçok öğrenci arkadaşımızın ilgisini çekti. Bu-

nunla beraber çok gelen sorular arasında Küba'nın bugün dünya ile olan ilişkileri, Küba'daki anayasa tartışmaları, Küba'da sağlık sistemi bulunuyordu. Küba'da yaşanan sosyalizmi merak eden bir çok öğrenci arkadaşımızın da katılımı ile amfideki söyleşimiz samimi ve kalabalık geçti.

ODTÜ'ye kadar gelip emperyalist-kapitalist basın araçlarının Küba'ya dair yaydığı kara propagandaya karşı bizleri aydınlatan, etkinliğimize katılım sağlayan Lazara'ya ve onu anlamamızı sağlayan tercümanına teşekkür ediyoruz.

Viva La Cuba!
Zafere Kadar Daima!
Hasta La Victoria Siempre!
Ankara /DÖB

Yunanistan'da Liseliler Yeni Eğitim Yasasına Karşı

Yunanistan'da üniversiteye girişte değişiklik öngören yeni yasa tasarısını ve ortaöğretimde yaşanan sorunları protesto etmek üzere 29 Ekim günü meclis binasının bulunduğu Sinagma Meydanı'nda toplanan öğrenciler ile polis arasında çatışma yaşandı.

Yunanistan Eğitim ve Din İşleri Bakanlığı tarafından düzenlenen yeni yasa, lise son sınıf öğrencilerinin tabi oldukları müfredatta ve üniversiteye girişte seçilen alandan bağımsız olarak tek tip sınav sisteminin uygulanmasında değişiklikler içeriyor. Lise öğrencileri ise yasa değişikliğinin sınav yükünü arttıracağını söylüyor.

Yasa tasarısının meclisten geçmesini protesto eden öğrenciler, yoğun güvenlik önlemleri altında yaptıkları protesto sırasında taş ve molotof atmaya başladı. Çevredeki banka ve mağazaları tahrip eden öğrenciler, polisin göz yaşartıcı gaz ve ses bombalarıyla saldırısına karşı da çöp bidonlarını yakarak barikat kurdu.

Öğrenciler, geçen hafta da yasa tasarısını protesto için Yunanistan Eğitim ve Din İşleri Bakanı Kostas Gavroglu'nun ofisini basarak işgal etmişti.

Berkin'in Cenazesine Katıldığı İçin 10 Aydır Tutsak

Devrimci Gençlik Dernekleri Genel Sekreteri ve İstanbul Üniversitesi Sosyoloji bölümünde okuyan Berkay Ustabaş, Berkin Elvan'ın cenazesine katılmaktan dolayı 10 aydır cezaevinde tutsak.

1 Kasım'da 4. duruşması görülen Berkay Ustabaş, önceki duruşmalarda olduğu gibi SEGBİS dayatmasına maruz bırakıldı.

4. duruşmasına SEGBİS'le bağlanan Ustabaş, "Üç duruşmadır mahkemeye gelme talebinde bulundum cevap alamadım. Beş ayrı dilekçe yazdım. Herhangi bir gözaltı olmadan kendi irademle ifade verdim. Yargıdan kaçmadım, kaçma şüphesi ile tutuklandım. Yargıdan kaçmadım ve oraya gelme isteğim de bunun göstergesidir. Oraya çıkıp kendimi savunmak istiyorum. Ya siz beni tahliye edin bir sonraki duruşmada oraya gelip savunma yapayım ve orada bu dosyayı anlatayım ya da beni duruşmaya getirin" dedi.

Berkay Ustabaş'ın konuşmasının ardından avukatı Şenol Kolçak, Ustabaş'ın beraatini talep etti.

Savunmaların ardından mahkemeye ara verildi. Aranın ardından savcı, tutsak bulunan Ustabaş'ın tutukluluğunun devamını istedi. Mahkeme heyeti ise tutuklamaya devam kararı verdi, bir sonraki duruşma 15 Ocak 2019 saat 14.30'a ertelendi.

Liselilerden

#Tacizvarsesçikar Eylemi

Öğrencileri her geçen gün başarısızlığa mahkum eden, geleceksizleştiren, işsizliğe ve intihara sürükleyen eğitim sistemi gün geçtikçe şiddetini artırıyor. Kapitalist sistemin temsilcisi dinci, gerici, faşist iktidarın çürümüş eğitim sistemi içerisindeki çelişkisi gün geçtikçe kendisini daha çok gösteriyor. Bugün dinci-faşist iktidarın konulanışı eğitim sistemini de yakından etkiliyor.

Yakın tarihte Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi'nde yaşanan tacize karşı öğrenciler, dersleri boykot etti. İstanbul'da bulunan Kadriye Moroğlu Anadolu Lisesi öğrencileri Twitter'da "#tacizvarsesçikar" hashtag ile kampanya başlattı; tacizci öğretmenin istifası talebi ile dersleri boykot etti. Geçtiğimiz sene K.M.A. Lisesinden mezun olan ve bu sene üniversiteye başlayan Eylül isimli kadın öğrenci, lisedeki coğrafya öğretmenin tacizlerini okul idaresine şikayet etmiş, devamında yürütülen soruşturmada sonuç alamayınca olayı mahkemeye taşımıştı.

K.M.A. Lisesi öğrencileri açıklama yayımlayarak "Okulumuzda maalesef bir taciz vakası ve tacizci bir hoca mevcuttur. Okulumuz öğrencileri olarak buna sesiz kalmamız asla ama asla mümkün değildir" demiş ve twitterda "#tacizvarsesçikar" hashtagi ile kampanya başlatmıştır. Lise öğrencilerinin başlatmış olduğu kampanyaya ilişkin okulun eski öğrencisi olan Eylül, "İnanılmaz geri dönüşler aldım, çok fazla destek aldım. Şu anda lisede olan öğrencilerden daha önce hiç duymadığımız olaylar dinledim. Bir yandan bütün bunların bu kadar kişi tarafından yaşanmış olmasından dolayı üzülüyorum, bir yandan da bir şeyler değişeceği düşüncesiyle umutlanıyorum" dedi.

Öğrenciler 23 Ekim günü tacizci öğretmenin istifa etmesi talebiyle dersleri boykot etti. Söz konusu öğretmen ise öğrencilerin boykotu sırasında kendisini öğretmenler odasına kilitledi. Lise öğrencileri okullarındaki taciz vakası ve tacizci öğretmene karşı "Herkesi duyarlı olmaya ve bu durumda ani ve refleks olarak gerçekleştirilecek her olay ihtimaline karşı şiddetle karşı çıkmaya çağırıyoruz" açıklaması yaptılar. Okul çıkış kapısının önünde toplanan yüzlerce öğrenci ve veli, alkışlar ve ıslıklarla durumu protesto etti, ardından basın açıklamasına geçildi.

Açıklamada sürece dair kısa bir bilgilendirme yapılmasının ardından asla tacize ve cinsel istismara geçit vermeyecekleri, mücadeleyi her alanda büyütecekleri ve liselilerin yalnız olmadığı vurgulandı. Eylemde "Susma sustukça sıra sana gelecek" sloganları atıldı.

Öğrencilerin eylemsellikleri kısa sürede sonuç aldı. Tacizci öğretmenin okuldan uzaklaştırılması talepleri kabul edildi. K.M.A. Lisesi'nde olduğu gibi daha bir çok lisede taciz, tecavüz ve cinsiyetçi yaklaşımlar baş gösteriyor. Bizler çok iyi bilmekteyiz ki bütün bunlar aslında çürümüş kapitalist sistemin getirileridir. Bugün bu lisedeki öğrencilerin karşılaştıkları soruna karşı ortaya koydukları devrimci pratik, herkese örnek olmalıdır. Fakat tacizci öğretmenin okuldan uzaklaştırılmış olması kısa vadede bir kazanımdır. Asıl kazanım gerici-dinci eğitim sistemini yok edip yerine bilimsel eğitim sistemini inşa etmektir.

Bütün bunlar bizlere birlikte, ortak düşmana karşı mücadele etmemiz gerektiğini gösteriyor. Bulduğumuz yerlerde (liselerde, üniversitelerde, dershanelerde, sokaklarda...) birlik olarak pratikte bulunmak daha büyük ve kalıcı kazanımlar için adım olacaktır. Herkesi bu ve buna benzer yaşanan olaylara karşı çözüm için dayanışma ve birlik olmaya davet ediyoruz.

Tacize Tecavüze Cinsiyetçi Eğitime Karşı Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!

ANTAKYA LİSE DÖB

ÖĞRENCİ HAREKETİNİN AÇMAZLARI: ELEŞTİREL BİR BAKIŞ

Umut Güneş

Türkiye ve Kürdistan'da egemen toplum biçimi olan burjuva toplumun derin bir bunalım içinde olduğunu, burjuva toplumun birbirine düşman iki kampa bölündüğünü sokaktaki çoğu insan net bir şekilde görebiliyor. Fabrikada, okulda, üniversitelerde, işyerlerinde, emekçi semtlerde toplumun geniş kesimlerinin dinci-faşizmin ve bilfiil sermayenin egemenliğini destekleyenler ile buna karşı olanlar şeklinde bölünmüş olduğunu görebiliyoruz. Bir yandan devrim ile karşı-devrim arasında keskin bir kavgaya devam ederken, diğer taraftan da devrim cephesinin farklı mücadele alanlarında da reformizm ile devrimci güçler arasında bir kavgaya sürüyor. Bunları en net olarak görebildiğimiz yerlerden bir tanesi de öğrenci gençlik faaliyetidir. Bu yazımızda hem bu kavgaya üzerinde duracağız hem de öğrenci hareketinin bulunduğu duruma dair kendi özeleştirilerimizi de vererek bir perspektif ortaya koymaya çalışacağız.

Öğrenci gençlik mücadelesinde ne gibi yaklaşımlar var? Bu yaklaşımlar bu dönemde mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayabiliyor mu?

Öğrenci gençliğin kendi özgül sorunları bizzat sistemin kendisinden kaynaklandığı için bu sorunların ortadan kalkması da sistemin ortadan kalkmasına bağlıdır. Öğrenci gençliğin sorunlarının çözümüne dair iki temel farklı yaklaşım var. Bunlardan birincisi, sorunların bu düzen içinde çözülebileceği, taleplerin karşılanabileceği yaklaşımı. İkincisi, sorunların köklü çözümünün ancak sistemin kendisinin ortadan kaldırılmasıyla gerçekleşebileceği yaklaşımıdır. Devrimci öğrenciler öğrenci hareketinin toplumsal mücadeleden bağımsız olmadığını faşizmin, tekelci gericiğin egemen olduğu iki ülkede faşizmin yıkılmadan halk demokrasisi tesis edilmeden, akademi, liseler, eğitim sistemi üzerindeki yoğun devlet baskısı kaldırılmadan akademik özgürlüğün sağlanamayacağını savunuyorlar.

Politik özgürlük ile akademik özgürlüğün diyalektik ilişkisi bütünlüğü düşünüldüğünde doğru bilimsel yaklaşım budur. Fakat bilimsel, doğru yaklaşım öğrenci gençlik saflarında kendiliğinden ya da kolayca egemen olmuyor. Sosyal reformist güçler ve burjuva karşı devrimci güçler de öğrenci gençlik arasında çalışma yaparak öğrenci gençliği etkilemeye çalışıyor. Üstelik bunlar burjuva ideolojisinin ve düzenin maddi-manevi gücünü arkasına aldıkları için daha etkili olabiliyorlar.

Buna karşılık devrimci öğrencilerin yapabilecekleri en önemli şey, daha yoğun çalışarak öğrenci gençliğin geniş kitlelerine ulaşmak, onlarla bire bir ilişki kurmak, düşüncelerinin doğruluğunu ikna edici biçimde göstermektir. Görüşlerimiz ancak geniş öğrenci kitleleri tarafından benimsendiğinde maddi bir güce dönüşürler.

OHAL döneminde ve daha sonrasında devam eden süreçte öğrenci gençliğin hareket alanının daralmasının nedenleri nelerdir?

Öğrenci gençlik hareketi bizim coğrafyalarımızda kendi başına yürüyen, kitle hareketi geri düşse de hareketi ileriye taşıyabilen bir noktada değil. Gezi ile birlikte yükselen, 6-8 Ekim'de ve daha sonrasında Sur-Cizre ile devam eden ayaklanma süreci, faşist devletin çok yoğun baskı ve saldırısıyla karşılaştı. Binlerce tutuklama, gözaltı terörü, ajanlaştırma faaliyeti, disiplin cezaları, okuldan atmalar bu baskı örneklerinden sadece bir kağıdır.

Tekelci sermaye bütün baskı aygıtlarını ve otoriteyi merkezileştirdi. Sivil faşist güçleri örgütleyip silahlandırdı. Üniversitelerde, sokaklarda, liselerde öğrenci gençliğin geniş unsurlarının katılımı ile güçlü olan hareket bu ağır baskı koşulları karşısında geriledi. Devrimci güçlerin hareketin başında olmamalarının bu gerilemede önemli etkisi oldu. Fakat bu geri çekilme insanların yılmama, korkudan devrimcilere sırtını dönmesi, siyasetten uzaklaşması biçiminde gerçekleşmedi. Aksine gençlik kitleleri içerisinde devrim saflarına olan ilgi ve sempati daha da artmış durumda. Krizin yarattığı geleceksizlik, çürümüşlük, piyasacı eğitime karşı, akademi bilimin tasfiyesine karşı ciddi bir öfke ve politize olma durumu var. Fakat bu politize olma durumuna devrimci öğrenciler yeterince yön veremediği, yeni gençlik unsurlarına daha etkili temas edemediği sürece, gençlik kitlelerinin mücadeleye bağımsız katılımı daha düşük olacaktır. Ayrıca siyasal çalışma yürüten biz devrimci güçlerin hareket alanı daha da daralacaktır.

Öyleyse ne yapmalıyız ve öğrenci gençlik kitlelerini saflarımızda, devrim saflarına nasıl kazanabiliriz? İşte bu soruların yanıtını bulmak zorundayız.

Devrimci mücadelede temel araçlarımızdan biri, eleştiri-özeleştirme mekanizmasını daima çalıştırmaktır. Bu yazımızın konusu da aslında yürüttüğümüz öğrenci çalışmasına dair bir değerlendirme yazısıdır. Bu yüzden eksik, yanlış gördüğümüzü mahkum etmekten, politik bir dille yapıcı bir şekilde eleştirmekten ve eksik bıraktığımızı özeleştirisini vermekten çekinmeyeceğiz. Öğrenci gençliği devrim saflarına örgütlemek, akademizm ve reformizme karşı amansız bir mücadele vermek biz DÖB'lülerin bir görevidir.

OHAL öncesinde, OHAL boyunca ve OHAL'den sonraki süreçte hiçbir zaman fırtına geçsin, bugün bekleyelim yarın doğruluruz yaklaşımına sahip olmadık, daha fazla insana ulaşmak için çabaladık, baskılara rağmen mücadeleyi sürdürdük. Buna karşılık, bizim dışımızdaki güçlerde, bu zor dönemlerde bekleme, pasif kalma yaklaşımları çok yaygınlaştı, hatta birçok siyasal örgüt hareket edemez duruma geldi. Bu olumsuz hava mücadeleci öğrenci kitlelerine de yansdı. Öğrenci kitlelerinde devrimcilere karşı oluşan güvensizliği telafi etmek kolay değil. Bu zaman, çaba ve sabır gerektiren bir durum.

Ancak buradan karamsar bir havaya kapılıyor değiliz. Önümüzdeki güçlükleri aşmak için gerekli enerji, zaman, kararlılık ve cesarete sahibiz. Devrimci iddiayı taşımak, bunda ısrar etmek bizleri diğerlerinden ayıran, kitleye bize dair güveni, bağları tesis edecek şeydir. Bu yüzden bugün ne yapmalı ve nasıl yapmalı soruları çevredeki ilişkilerimiz tarafından daha sık soruluyor.

Şimdi politik ve akademik özgürlük için mücadelede ısrar etmek; mücadele araç ve biçimleri doğru biçimde belirlemek gerekiyor. Geniş gençlik kesimlerine gitmekten, tartışmaktan, ısrar etmekten çekindiğimiz oluyor. Bu anlayışı mahkum etmemiz ve gençlik kitleleriyle daha sıkı ilişki kurmamız gereken bir dönemdir. Kitle içinde pratikler örgütleme, tartışmalar yapma, ideolojik, politik okumaları sürece göre yoğunlaştırmalıyız. Şimdi daha enerjik, daha kararlı, daha yoğun bir çaba içinde olmalıyız.

GELE GELE GELDİK SİVEREĞİN HANINA!

Ali Varol Günal

"Kriz, Türkiye'ye teğet geçti/ geçecek" yalanı o kadar sıklıkla tekrarlandı ki, Nazi propaganda bakanı Gobels yaşıyorsa herhalde "bu kadarı benim bile aklıma gelmezdi doğrusu" derdi. Dinci faşistleri "sıradan faşist"lerden ayıran en önemli yan, bunu büyük bir pişkinlikle yapmalarıdır. Ancak her yalan gibi bunun da dikiş tutmayacağı belliydi ve son olarak doların ölçsüz yükselmesiyle kendisini "kriz yok; bunlar hep dış güçlerin oyunu" daha büyük yalanının arkasına gizlemeye çalıştıysa da en nihayetinde patladı ve dinci faşizmin kirli bohçasından çıkarlar ortalığa saçıldı.

Haziran ayından bugüne konkordato ilan eden borçluların sayısı 3 bini geçmiş durumda ve önümüzdeki günlerde bu sayının katlanarak artacağı varsayılıyor. Konkordato kısaca iflas anlaşması oluyor ve "batık durumdaki şirketlerin borçlarını karşılayabilecek koşullar dahilinde ödemek için alacaklarıyla yaptıkları anlaşma" olarak tanımlanıyor. Borçlu firma ya da kişilerin borçlarını vadesinde ödeyememeleriyle ortaya çıkan bir durum... Anlaşmaya göre borçlulara 2 ya da 3 aylık bir süre tanınır ve bu süre içerisinde alacaklı borç takibi ya da icra yapamıyor. Siz bunu ölmekte olan bir hastanın geçici bir süreliğine oksijen çadırına alınması olarak da okuyabilirsiniz. Her konkordato ilan eden şirketin önünde sonunda ölümü(iflası) tadacağı ve şirketler mezarlığını boylayacağı ise aşikar. Hele de dövizle borçlanmış ya da bankalardan kredi alarak yatırım yönelmiş olanlar... Dövizlerin ve banka faizlerinin yükselmesiyle tepetaklak olmuş durumdadır. Şu sıralar sermaye cephesinde hiç kimse önünü göremiyor; yatırımlar durmuş, başlamış olanlar ilerleyemiyor. Keynes'in yıllar önce sözünü ettiği "uzun vadede hepimiz ölüyüz" sözü anlaşılabilir ki, bugünün Türkiye'sinde karşılık buluyor.

Son bir kaç ayda konkordato ilan eden şirketleri şöyle bir sıralarsak ne demek istediğimiz daha iyi anlaşılır: Yeşil Kundura, DYO, Hotiç, Pamukkale Turizm ve Seyahat, Ceylan İnşaat, Keskinoğlu Yumurta ve Piliç, Yörsan Süt ve Süt Ürünleri, Makro Market, Çamlıca Cami'sini yapan Hedef Yapı... Bunlara daha önce konkordato ilan etmiş olan Ülker, Doğuş ve Gama İnşaat gruplarını da ekleyin, manzarai umumiye daha iyi görülür. Eğer iş, büyük tekel gruplarının bile iflası noktasına varmışsa varın gerisini siz düşünün...

Türkiye ekonomisinin ne kadar kırılmalı dengeler üzerinde oturduğunu bilmeyen yoktur. Damat Berat'ın "Bütün dünya bizi kıskanıyor" kostaklanmalarına aldırın da yoktur. Gerçek hayat, bu kırılmalı dengelerin sağından soldan kırılmaya başladığını gösteriyor. Sadece konkordato ilanları değil, son zamanlarda ciddi bir artış gösteren fabrika yangınları da söylediğimizi doğruluyor. Bu yılın 6 aylık döneminde sadece İstanbul'da 78 fabrikada yangın çıkmış. Son 5 yılda 836 fabrika yanmış(bunun 182'si son 1 yılda)... İşyeri sahiplerinin sigortadan para alabilmek için bilerek yangın çıkartıklarına dair güçlü bir inşaat ve doğru görünüyör. Yangın çıkan fabrikalar, ekonomik olarak zarar olan fabrikalar; çoğu tekstil ve boya fabrikası... Bu yolla ellerinde kalmış satamadıkları malların bir kısmını imha etmiş oluyorlar; işçilere para ödememek için bahane bulmuş, sigortadan da paralarını almış oluyorlar. İlk bakışta insana "bu kadarı da olmaz" dedirten bu türden olayların yaygınlaşmış olması, kapitalist sistemin bunalımının ne kadar derinleştiğinin ve özellikle KOBİ'lerin nefes alabilmek için her yola başvurabileceklerinin göstergesi oluyor.

Diğer taraftan sanayi üretimi düşüyor, kapasite kullanım oranları düşüyor, işsizlik artıyor, enflasyon yükseliyor; siyasi iktidar hala elinde bol miktarda "davul tozu, minare gölgesi" olmakla övünüyor. Eski Hazine Müsteşarı, şimdilerin ekonomi yazarı Mahfi Eğilmez krizin uluslararası boyutuna da dikkat çekerek 2008 sonrasında dünyada likidite bolluğu olduğunu, 2013'te ABD Merkez Bankası Başkanı Bernanke'nin "parasal sıkılaştırmaların başlayacağı" uyarısı yaptığını hatırlatıyor ve bugün piyasalarda yeterince "sıcak para" bulunmayışının önceden belli olduğunu söylüyor. Türkiye Merkez Bankası'nın son "faiz artırımına ya da düşüşüne gidilmeyeceği" açıklamasını değerlendiren Mahfi Eğilmez, "faizi artırmaya kalksa büyümedeki düşüşün sorumluluğu üzerine kalacak, faizi artırmaya enflasyonu denetleyemeyecek" diyor, 27 Ekim tarihli Gazete Karınca'da çıkan yazısında. "Türkiye'nin ekonomi politikasının bir açmazla karşı karşıya olduğu"nu söylüyor ve bunun adını da koyuyor: "kırk katır kırk satır açmazı". Özcesi Damat Berat ve avanesinin ne yaparsa yaparsın krizden çıkamayacaklarını, önümüzdeki günlerde insanların daha büyük işsizlik ve enflasyon rakamlarıyla karşı karşıya kalacaklarını söylemiş oluyor.

Bu arada tekelci burjuva basında bir yandan bol bol "ekonomik kriz olmadığı, bir 'yapay kriz' yaratılmaya çalışıldığı" yalanları dolandırırken bir yandan da yana yakıla birilerinin "ekonomik kriz döneminde 'sahte hasar' yaratarak 'kriz fırsatçılığı' yapmaya çalıştığı" vurgulanıyor. Ortalık "topyekün fedakarlık" çağrılarında geçmiyor. Madem kriz yok, niye böyle etekleriniz tutuştu baylar!? Sakin ola gidişatın nereye doğru olduğundan paniğe kapılmış olmayasınız? Alelacele "dünyanın en büyük havaalanı" açılışını yaparken bile suratlarından düşenin bin parça olduğunu gizleyemeyen devlet-i ali erkanını kaygılandıran çöküş alametleri sizi de sarıp sarmalamış olmaya?

Biliyoruz "krizin faturasını biz ödemeyeceğiz, siz ödeyin" diye sizinle at pazarlığına tutuşan ortalama solu çok da kaale aldığınız yok; ama sistem topyekün iflasa sürüklendikçe ayağa kalkmaya hazırlanan milyonlarca insanın Leninist şiarlarla buluştuğunda neler yapabileceklerini düşünmek uykularımızı kaçırıyor.

Boşuna çabalamayın miadını doldurmuş her toplumsal sınıf, kaçınılmaz olarak tarihin mezarlığında hak ettiği yeri alacaktır. Müflis burjuvazinin gideceği yer de orasından başkası olmayacak!

Flormar İşçileriyle Dayanışma

"Flormar Değil Direniş Güzelleştirir" sloganıyla 23 Ekim günü Gebze Çırağan Düğün Salonu'nda düzenlenen Flormar İşçileriyle Dayanışma Gecesi'nde etkinliğe sloganlar ve "Güzel günler göreceğiz" şarkısı ile giriş yapan Flormar işçileri, katılan kitle tarafından yoğun alkışlarla karşılandı.

162 gündür sendika hakları için eylemde olan Flormar işçilerinin dayanışma gecesine eylemdeki BBS Metal işçileri, 3. Havalimanı işçileri, AnıTur işçileri, Cargill işçileri ve bir çok iş kolundan işçiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütleri ile sendikacılar katıldı.

3. Havalimanı'ndaki inşaat işçileri ve tutuklu işçilerin selamlandığı etkinlik oldukça coşkulu geçti. Serap Yağız, Dilan Aydın, Ender Yiğit, Emin İğüs, Kerem Aktan, Levent Ülgen, Nejat Yavaşoğulları, Müfit Can Saçmıtı, Orhan Aydın, Ufuk Karakoç da Flormar işçileriyle dayanışmak için etkinliğe katılan sanatçılar arasında yer aldı.

Sunuculuğunu Enver Aysever'in yaptığı etkinlikte, eylemlerine devam işçiler tarafından

konuşmalar yapıldı. Flormar işçilerinin yanı sıra, Cargill işçileri, Greif işçileri ve BBS işçileri sırayla söz alarak konuşmalar yaptı.

Tutuklu Dev Yapı-İş Genel Başkanı Özgür Karabulut da Flormar İşçileri Dayanışma Gecesine mesaj gönderdi. "En iyi, direnen işçiler birbirini anlar" diyen Özgür Karabulut, eylemleri başka işçilere örnek olmasını diye tutuklandıklarını anlatıyordu.

Gecenin sonunda Yapıcılar Grubu ve Flormar işçilerinin uyarladıkları şarkı hep birlikte söylendi. Etkinlik hep birlikte çekilen halaylarla sona erdi.

Afgan İşçi Hastanede Rehin Kaldı

Bostancı'da bulunan Köroğlu Grup'a ait konut inşaatında işçiler isyan etti. 2 Kasım günü Genç Afgan işçilerden birinin hastanede ödeme yapmadığı için rehin kalması üzerine öfkelenen işçiler, Köroğlu Grup patronlarını arayarak "Ya bu sorun çözülür arkadaşımız hastaneden çıkarılır ya da burada kapı çerçeve kalmaz" diyerek isyan etti.

Köroğlu Grup'a ait konut inşaatında 20'ye yakın işçi ücretlerini alamamışlardı. 3-4 genç Afgan işçinin de çalıştığı şantiyede Ali Haydar isimli işçinin kulağındaki rahatsızlığı nedeniyle acilen hastaneye gittiği, fakat 1400 TL tedavi ücretini ödeyemediği için rehin kaldığını öğrenen işçiler öfkeli.

İşçiler, Köroğlu Grup patronlarının aylardır kendilerini oyaladığını, bu yüzden inşaatı işgal etmek zorunda kaldıklarını ve 39 gündür de tek bir olumlu adım atılmadığını da hatırlatıyorlar.

Ali Haydar'ın hastanede rehin kalmasının bardağı taşıran son damla olduğunu söyleyen işçiler, Köroğlu Grup patronlarını arayarak "Ya bu arkadaşımızın sorununun çözülmesi için ya da burada cam çerçeve kalmaz" diyerek uyardı.

İşçiler şu an için Avicenna isimli hastanede bulunan Ali Haydar isimli genç işçinin hastaneden çıkarılmasını istediklerini, bu gece hastane ücreti ödenip arkadaşları hastaneden çıkarılmazsa gerekirse inşaatı yacaklarını söylüyor.

Gazetemize konuşan Taner Mutlu isimli işçi "Burada aylarca çalışacakmış, cebinde paran olmayacak, hastalanıp hastaneye gide-

ceksin, 1400 lira için rehin kalacaksın. Biz bunu kabul edemeyiz. Bu insanlar göçmen, bu insanlar yabancı ülkeden gelmiş, savaştan kaçmış buraya gelmiş. İnşaatta çalışıyor aylardır parasını alamıyor, hastanede rehin kalıyor. Bu Köroğlu Grup'un ayıbı, devletin ayıbı, ülkenin ayıbı. Bu insanlık ayıbıdır. Biz

şu an tüm haklarımızdan feragat edip Ali Haydar'ın hastaneden çıkarılmasını istiyoruz. Yoksa söylüyoruz burada cam çerçeve kalmaz, gerekirse bu inşaat yıkılır, gerekirse bizler hapislere atılırız, ama o genç hastaneden bu akşam çıkarılacak" diyerek öfkelerini dile getirdi.

Aylardır bugün yarın denilerek ödeme yapılmayan işçiler 39 gün önce şantiyeyi işgal etmişti. Seslerini duyurmaya çalışan işçiler Afgan işçinin yaşadığı durumdan sonra sabırlarının kalmadığını söylüyor.

Akşam saatlerinde işçiler, Köroğlu Grup adına hastaneye giden bir kişinin senet vererek Ali Haydar'ı hastaneden çıkardığı ve geri şantiyeye götürdükleri bilgisini verdi.

"İşçilerin Krize Karşı Örgütlenmekten Başka Şansı Yoktur"

Gebze Sendikalar Birliği'nin çağrısıyla binlerce işçi ekonomik krize, işten atmalara, örgütlenmeye yönelik saldırılara, sömürüye ve yoksullaştırmaya karşı 23 Ekim günü Gebze Kent Meydanı'na yürüdü. Gebze'de bir çok iş kolundan işçilerin katıldığı eylemde sendikali oldukları için işten atılan Flormar işçileriyle BBS Metal işçileri de yerini aldı.

Gebze Kent Meydanı'na gelindiğinde Petrol İş Sendikası Gebze Şube Başkanı ve Sendikalar Birliği dönem sözcüsü Süleyman Akyüz bir açıklama yaparak, "Ülkemiz ekonomisi, sermaye yanlısı politikalar ve günü kurtarmaya dönük uygulamalar nedeniyle bir kez daha bir krize sürüklendi. Bu gelişmeler, tüm sektörlerde olumsuz etkilerde bulunmakta ve üretim yavaşlamaktadır. Çarklar durma noktasına gelirken, ülkemiz derin bir durgunluğun içerisinde girmektedir. Ekonomide yaşanan bu gelişmelerin ve krizin nedeni bellidir. Sermayenin çıkarlarını düşünen politikalar ve sıcak paraya dayalı günü kurtaran önlemler, ekonomiyi karaya oturtmuştur" dedi.

İşten çıkarmaların, enflasyonun altında zammın, ücretsiz izinlerin, ekonomik ve sosyal hakların gasp edilmesinin gündeme geldiği söylenen açıklamada, tüm bu saldırılara karşı, örgütlenmekten ve örgütlülüğüne sahip çıkmaktan başka çareleri olmadığı söylendi.

İşçilerin talepleri ise şöyle sıralandı: -Emekçi halkımızın tükettiği temel mal ve hizmetlerde, enerji ve ulaşımda fiyatlar kontrol altına alınmalı ve yapılan zamlar geri çekilmelidir. Eğitim ve sağlık gibi temel hizmetler tamamen ücretsiz hale getirilmelidir.

-Sendikal hak ve güvencelerin uygulanması ile örgütlenme hakkı garanti altına alınmalıdır. İşsizlik Sigortası Fonu üzerindeki yağma hesaplarına son verilmeli, kıdem tazminatımıza göz dikilmemelidir.

-Ekonomiyi tahakküm altına alan ve sömürüyü derinleştiren politikalara son verilmeli, emekten yana politikalar benimsenmeli, özelleştirme uygulamaları durdurulmalıdır.

-Sendikalar ve emek örgütleri, bu taleplerini duyurmak ve kriz bahanesiyle yapılan saldırıları göğüslemek için ortak bir mücadele vermek ve dayanışmayı yükseltmek zorundadır.

-Sermaye kesimi nasıl örgütlü ve birlikte davranıyorsa, aynı örgütlülüğü emek güçlerinin sergilemesi gerekmektedir.

-Bugün Gebze'de Flormar, BBS Metal, Bursa'da Cargill, TüvTürk Muğla, Real, Uyum Market işçileri, İstanbul'da 3. Havalimanı işçilerinin yaktığı mücadele ateşi, kriz dayatmalarına karşı tüm sendikalar ve emekçilere ilham ve güç vermektedir. Hukuksuz bir şekilde tutuklanan işçiler ve sendikacılar derhal serbest bırakılmalıdır.

Basın açıklaması, "Farklı işkollarında bu tür uygulamalara hep birlikte karşı çıkacaklarını, işçiler, kamu emekçileri, gençler ve kadın işçiler olarak emeğin tüm unsurlarıyla haklarını korumak için sonuna kadar mücadele edeceğiz" denilerek sona erdi.

İşçiler basın açıklaması sonrası halay çekti ve kitle sel bir şekilde Flormar İşçileriyle Dayanışma Gecesi'ne girdi.

Hindistan'da Ulaşım İşçileri Greve Çıktı

Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi'de Delhi Taşımacılık Kurumu (DTC) bünyesinde çalışan yaklaşık 15 bin işçi, 29 Ekim günü greve çıktı.

DTC yönetiminin sözleşmeli çalışan işçilerin maaşında %25 kesintiye gitmesine karşı gerçekleştirilen greve 12 binden fazla sözleşmeli, 2 bini aşkın da kadrolu çalışan katıldı.

Otobüs şoförleri, her gün 03.00'te uyanıp otobüsü devralmak için iki saatlik yol kat ettiklerini ve aileleriyle zaman geçiremediklerini, sürekli olarak 4-6 saat arasında yaptıkları fazla mesai ücretlerini de alamadıklarını söylüyorlar. Bu, DTC'de 30 yıl aradan sonra gerçekleştirilen ilk grev.

Tüm Hindistan Merkez Sendikalar Birliği (AICCTU)'nin görüşme çabalarına rağmen DTC yönetimi ve hükümet bir adım atmazken, DTC yönetimi, 28 Ekim gecesi sözleşmeli çalışanların maaşlarının eski seviyesine çekileceğini açıkladı. Ancak diğer taleplere ilişkin bir açıklama olmaması nedeniyle grev başlatıldı ve grevci işçiler otobüslerin garajlardan çıkışlarını da engellediler.

“Sağlıkta Şiddet Yasası Çıkartılsın”

SES Bakırköy Şubesi, 27 Ekim Cumartesi günü Bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi Erişkin Acil Servisi'nde sağlık çalışanlarına yönelik saldırı ve darp girişimini protesto etmek için 30 Ekim günü hastane önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Yaşamak İsterken Ölmek İstemiyoruz. Sağlıkta Şiddet Yasası Çıkartılsın" pankartının açıldığı eylemde sık sık "Sağlıkta Şiddete Hayır" ve "Yaşatırken Ölmek İstemiyoruz" sloganları atıldı.

Açıklamada ilk olarak Bağcılar Eğitim ve Araştırma Hastanesi Erişkin Acil Servisinde şiddete uğrayan sağlık memuru Bülent Akdemir söz aldı. Akdemir, "Bu şiddeti ben yaşadım ama Türkiye'nin her yerinde meslektaşlarımız bu şiddeti yaşıyor. Sağlıkta şiddeti kınamak için buradayız ama her türlü şiddetin de karşısındayız. Hasta yakınları tarafından darp edildik, tehdit edildik. Daha sonra saldırıya uğradık. Başaramayınca tekrar darp ettiler. Şikayete gittiğimiz kurumda ifade alma sürecimiz işkenceye döndü. Saldırıları şu an serbest. Herkesin bu konuda duyarlı olması gerekir" dedi.

Ardından basın açıklamasını yapan SES Bakırköy Şubesi Eş Başkanı Nuran Güngör, "sağlıkta dönüşüm projesiyle" çalışanlara dayatılan çalışma biçimlerinin esnek çalışmayı beraberinde getirdiğini ve çalışanlar arasındaki iş barışını bozduğunu belirtti. Güngör, "İktidarın tamamen para ve rant uğruna kıskırtmış olduğu sağlık hizmetleri hasta ve hasta yakınları ile sağlık çalışanları karşı karşıya getirmiştir. Böylesi bir sağlık sisteminde şiddetin doğmaması gibi bir şey mümkün değildir. Son 10 yıla bakıldığında sağlık çalışanlarının uğradığı şiddet ve saldırılar katlanarak artmış, onlarca sağlık emekçisi sağlıktaki bu şiddete kurban edilmiştir" dedi ve yüzeysel bir takım önlemlerle bu işin üstesinden gelinmeye çalışıldığını söyledi.

Sağlık emekçisini darp edenlerin yaptıkları saldırının ardından kantin civarlarında saklanarak kantine gitmelerini beklediklerini ve bir defa da orada saldırıldıklarını söyleyen Güngör, Bülent Akdemir'in karakolda saatlerce bekletilirken saldırıların ellerini kollarını sallayarak serbestçe dolaştığını, Akdemir'in bir de karakolda mağdur edildiğini söyledi.

Sendika olarak yaşanan bu olayın takipçisi olacaklarını ifade eden Güngör, "7/24 özveri ile görevini yapmaya çalışan sağlık çalışanları olarak diğer meslek gruplarına göre 16 kat daha fazla şiddetle karşı karşıya kalmaktayız. Biz sağlık çalışanlarının yüzde 70'i görev süremiz boyunca sözlü veya fiziki şiddete uğramaktayız. Bu saldırılara ve ölümlere bir yenisi eklenmeden bir daha söylüyoruz sağlıktaki şiddeti önleyici yasa bir an önce çıkarılmalıdır" dedi.

Sağlık emekçileri, basın açıklamasının ardından şiddetin yaşandığı acil servis önüne yürüdü ve halkın alkışlarıyla karşılandı.

“Sağlıkta Şiddet Yasası” Mı ? Sağlıkta Yok Etme Yasası Mı?

TTB ve İTO'nun "sağlıkta şiddet" yasa teklifine karşı tutmak istediği nöbet Kadıköy Kaymakamlığına yasaklandı. 2 Kasım günü yapılmak istenen nöbete polisler izin vermeyince hekimler, Kadıköy İskele Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı.

Açıklamada ilk konuşan İTO Başkanı Pınar Saip, hekimlerin "Sağlıkta Şiddet Yasası"nın çıkması için ellerinden geleni yaptığını, ancak mecliste çıkarılmak istenen yasanın "çalışma hakkı"nı yok edeceğini söyledi.

Pınar Saip, "Bu yasa tasarısı ne idüğü belirsiz bir güvenlik soruşturmasıdır. Eğer soruşturma sonucu olumsuz çıkarsa hekimlerin hekimlik yapamayacağını söylemektedir. Böyle bir kanun maddesi maalesef Nazi Almanyası'nda görülmüştür. Böyle bir teklifi kesinlikle kabul etmiyoruz" dedi.

Saip'in ardından söz alan İTO Yönetim Kurulu Üyesi Dr. Güray Kılıç, "Bu tasarı her ne kadar kamuoyuna 'Sağlıkta Şiddet Yasası' olarak sunulmaya çalışılsa da, AKP milletvekillerince 'Torba Yasa' olarak TBMM'ye sunulmuş olan Teklifin 24'üncü maddesinde yer alan düzenlemenin Türk Tabipleri Birliği'nin ısrarla önerdiği 'Sağlıkta Şiddet Yasası' teklifi ile hiçbir ilgisi yoktur. Bu haliyle sağlıkta şiddeti önlemeye ilişkin hiçbir yeni düzenleme ve caydırıcılık getirmemektedir" diye konuştu.

TBMM Sağlık Komisyonunda görüşülmekte olan taslağın geri çekilmesi gerektiğinin altını çizen Kılıç, hekimlerin ve toplum taleplerine uygun, hukuku esas alan yasa maddeleri içeren yeni bir teklifin getirilmesi gerektiğine vurgu yaptı

Son olarak konuşan İTO Genel Sekreteri Osman Öztürk, ülkenin siyasi ortamından etkilendiklerini belirterek, "Biz 12 Eylül'leri, 28 Şubat'ları gördük. Hiçbiri hekimlerin mesleklerini ellerinden almaya kalkmadı. Şunu bilin ki biz bu yıllar içerisinde hekimleri ağacı bağlayın kaçmasın diyen Kenan Evrenleri de 'hekimlerin gözü doymaz', 'hekimin eli halkın cebinde' diyen bakanları da gördük. Bilin ki hepsi gitti biz kaldık, kalacağız. Halkımıza sağlık hizmeti vermeye devam edeceğiz. Bunu bilin. Tarihe de nasıl geçeceğinizi siz hesap edin" dedi.

Sadece hekimleri değil, tüm bir toplumu ve toplum sağlığını ciddi bir şekilde etkileyecek yasa tasarısında, "güvenlik soruşturması"nı geçemeyen ya da KHK ile atılan bir doktorun, 5 yıl süre ile "SGK anlaşması olan hiçbir sağlık kurumunda" çalışamayacağı yer alıyor. Özel hastane vblerin %99'unun SGK anlaşmalı çalıştığı hesaba katıldığında doktorların açlığa ve ölüme mahkum edileceği görülüyor. Aynı şekilde pasaportlarına el konulması da yurtdışında çalışma imkanlarını ellerinden alıyor. Bu yolla sadece doktorlar işsizliğe mahkum edilmiyor, bütün bir toplum da doktorsuzluğa, sağlık hizmetlerinden yoksun kalmaya itilmiş oluyor.

İşçiler Eylem Yaparız Dedi Ücretleri Ödendi

İstanbul Mahmutbey'de bulunan Baran Plaza'nın dış cephe işini yapan 4 inşaat işçisi, Temmuz ayında bu yana ücretlerini alamadıkları için 22 Ekim günü Plaza yönetiminden sorumlularla görüşmeye gitti. Ücretleri sürekli "bugün-yarın" diye ertelenen işçiler, yine oyalama taktiğinin devam edeceğini düşünerek, basın açıklaması yapmak üzere bir de pankart hazırlayarak plaza yetkilileriyle görüşmeye gitti.

İşçiler aylardır muhatap bulamadıkları plazaya gidince karşılarında bir patron ve taşeron buldu. Ücretlerin bir kısmının ödendiğini söyleyen patron ve taşeronlar, işçileri tekrar geri gönderilme çabasına girdiler. "Paramız yoktu ödeyemedik", "Pazarlık yaptık şu kadar verelim dedik kabul etmediniz", "Aslında o kadar ödemedik, biz fedakarlık yaptık bir kısmını ödedik", "Bizi sıkıştırıp fazla para istiyorsunuz", "Sizin söylediğiniz hesap nedir biz de öyle bir hesap yok" diyerek işçilerle tartışmaya girdiler.

Yevmiye hesabını tutan işçiler, "Sizin vicdanınız yok mu, biz fedakarlık yaptık size fazladan ödeme yaptık" diyen patronlar, pazarlıkla ödeme yapmadan gönderemeyince, bu defa ödenecek ücret üzerinden tartışmaya başladılar. Ekmekeç ve Onur Derneği üyesi işçiler bu anlaşmazlık üzerine "Her seferinde aynı oyun, biz basın açıklamasını yapıyoruz, ama bu paramızı da burada bırakmayacağız, gerekirse her gün gelir burada dururuz" diyerek yanlarında getirdikleri pankartı açmaya başladı.

İşçiler pankartı açarken, kameralarını hazırlayan basın emekçilerini gören patronlar işçilere ve desteğe gelen demekçilerine "Biz ödemeyeceğiz demiyoruz, hesaplar tutmuyor, bir anlaşmaya varalım, biz fedakarlık yapıyoruz" dediler. Patronların ne kadar "fedakar"(!) oldukları hesaplar ortaya çıkınca bir kez daha gözler önüne serildi.

İşçiler yevmiyeleri ve ulaşım masrafları üzerine anlaşmışlar. Fakat, işçiler "83 yevmiyemiz var" derken patronlar "74 yevmiye" olduğunu iddia etti. Ulaşım masrafları ise söz konusu dahi edilmedi, hatta "Sizin alahınız yok mu? Vicdanınız yok mu? Onu da almayın, çok para istiyorsunuz, bakın biz fedakarlık edip size cebimizden ödeme yapıyoruz" dediler.

İşçilerin aylardır sabırla bekledikleri ücretlerini bu sefer mutlaka alma kararlılığı içinde olmaları ve "eylem başlatma" tehditleri sonucu patronlar geri adım atarak işçilere ücretleri ödediler.

Brüksel Havalimanında Grev Vüzerce Uçuşu İptal Etti

Brüksel Zaventem Havalimanı'nda bagaj hizmetleri sunan Aviapartner işçileri, 26 Ekim günü greve başladı. Brüksel uçuşu gerçekleştiren 29 hava yolu firmasına bagaj hizmeti veren Aviapartner'in grevi, daha ilk günden 100 uçuşu iptal ettirdi. Grev nedeniyle uçuşu iptal edilen ve bagajını alamayan yolcular, hava yolu şirket görevlilerinin önünde uzun kuyruklar oluşturdu.

Ücret ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için yapılan grevde görüşmelerde anlaşma sağlanamayınca 24 saat olarak planlanan grev uzadı, 6 gündür sürüyor... Bu süre içinde aralarında THY'nin de olduğu en az 720 uçuş iptal edildi, onbinlerce yolcu grevden olumsuz etkilendi. Grev, 1 hafta sürecek okul tatiline denk getirildi.

CSC Transcom, FGTB-UBT ve CGSLB sendikaları son görüşmeler sırasında taleplerini daha da somutlaştırdılar. Sendikalar, özellikle geçici sözleşme ile çalışan işçilere süresiz sözleşme yapılmasını istedi. Ödenmeyen primler, iş materyalleri, iş kıyafetleri, öğle yemeği molası konuları da talepler arasında. Sendikalar görüşmelerde ilerlemeler kaydettiklerini ancak halen hayati konularda anlaşma sağlanmadığını söylüyor.

Grev Yapan Kamyonculara İdam Tehdidi

İran'da kamyon şoförleri, kötü çalışma şartlarını protesto etmek için 22 Eylül günü kontak kapatarak greve gitmişti. Doların yükselmesiyle kamyon girdilerinin çok yükseldiğini, yedek parça fiyatlarının pahalandığını söyleyen 300 bin kamyoncu iş bıraktı. Ülkede nakliyat işi yapan 450 bin kamyoncu var, bu da ülke çapında taşımacılığın 3'te 2'sinin durması demek.

Sefer başına alınan ücretin yol masraflarını karşılamadığını dile getiren kamyoncular sendikası, nakliye şirketlerinin yol ücretinin %10'unu alması gerekirken %30-%40'ını aldıklarını ve Temmuz ayında greve gittiklerinde devletin yol ücretlerini artırdığını söylüyor. Ancak ihtiyaçlarının tarife fiyatlarının yükseltilmesi değil, yedek parça ve motor yağı gibi malzemeleri düşük devlet kuru üzerinden temin etmek olduğunu söylüyorlar.

Kamyonların grevde olmadığı ve malzeme taşınmadığı sürede pek çok fabrikada üretim azaldı, malzemeler gümrükte ve limanda kaldı. Yolları da kapatan kamyoncular, çalışmak isteyen kamyonculara da engel oluyor.

Sokaklara çıkarak eylemler de yapan kamyoncuların grevinin 5. gününde İran hükümeti önce 38 kişiyi, ertesi gün de 27 kişiyi daha gözaltına aldı. Başsavcı, "Nakliye süreçlerini engelleyen ve kamyon sürücülerini tehdit ettiği ve nakliye malzemelerine zarar verdiği tespit edilen şahısların gözaltına alındığı" duyurdu.

Kamyoncuların grevi bir aydır 290 şehirde sürerken, İran devleti de grevi kırmak için en az 250 kamyon şoförünü gözaltına aldı. Kamyoncuların grevine Tebriz, Kerman, Bandar Abbas, Arak, Kazerun, Qazvin, Sari, Ahvaz ve Abhar'da akaryakıt sevkiyatında çalışan şoförler de katıldı.

Uluslararası Ulaşım İşçileri Federasyonu, bir devlet yetkilisinin, grev katılanların idam cesedi alabileceği yönündeki açıklamalarına dikkat çekiyor.

HEDEF: İŞÇİ SINIFI DEMOKRASİSİ

Aybel Gül

Brecht, bir komünist olarak "Kapitalizmi zorlamaya niyetiniz yoksa faşizmi zorlayamazsınız" derken Leninistlerin sürekli altını çizdiği faşizmin sınıfsal kökenine, tekelci sermayenin egemenliğine işaret etmiştir. Bu demokrasi mücadelesi için de böyledir. Demokrasi sorunu ele alınırken demokrasinin sınıfsal niteliği nedense hep "unutuluyor". İşçi sınıfı devrimci bir sınıf olarak, burjuva demokrasisi için değil, kendi sınıfının demokrasisi için mücadele eder. İşçi sınıfı, proleter demokrasinin düşmanı olan kapitalist sınıfın egemenliğini ortadan kaldırmayı hedeflemeye ise, demokrasi sorununun çözümünde de milim yol alamaz. Bizim gibi devlet-tekeli bütünlüğünün sağlandığı ve faşizmin, tekelci sermayenin en gerici en baskıcı devlet aygıtı olarak varlığını sürdürdüğü koşullarda, işçi sınıfının demokrasi mücadelesi, faşizmi, onun dayandığı işbirlikçi-kapitalist sınıfın ekonomik ve politik iktidarını kaldırmayı hedefler. Proletarya, kendi iktidarını kurmayı hedeflemediği takdirde, şimdilerde ancak küçük-burjuvaların rüyalarını süsleyen burjuva demokrasininin dar ufkuyla sınırlanır. Aşamamaması bir yana, burjuva demokrasisi dönemi, tarihsel olarak kapanmış olması nedeniyle burjuva demokrasisi için mücadele, bataklıkta çırpınmanın ötesine geçemez. Çırpındıkça batarsın.

Bu güne kadar, reformist ve oportünist hareketler, burjuva demokrasisi anlayışına dayandılar. Reformist, uzlaşmacı, pratikte ise hiçbir kıymeti olmayan taleplerini proletaryanın demokrasi talebi olarak sundular. Proletaryanın demokrasi talebine ise devrim talebi muamelesi yaparak (isteyen Lenin'in ortaya koyduğu demokrasi taleplerine bakabilir) uzak durdular. Devrim talebine ise 'hayal' gözüyle bakıp, yalnız fikir egzersizlerinde "dostlar alışverişte görsün" hesabı deşindiler.

Şimdi iki sınıf arasındaki çelişki, kelimenin gerçek anlamıyla ölüm kalım meselesine dönüşmüş ve işçi sınıfının iktidar sorunu kendini böyle bağıra çağırıyor ortaya koyuyorken, uzlaşmacılar işçi sınıfının iktidar sorununu muğlak bir "insan hakkı" çerçevesinde ele alıp, onun ötesine de geçmeye cesaret edemeden "ne var ki canım çok insani talepler bunlar" diyerek burjuva sınıftan insaf bekliyorlar. Onlar kapitalizmin çöküşü, dağılması anlamını taşıyan bu krizden bu yanıyla "fırsat" çıkarmaya çalışıyorlar. Bunun en yakın örneği, üçüncü havalimanı işçilerinin yaşadıkları üzerinden ortaya konulan yaklaşımlardır.

İnşaat işçileri, onlarca ölümden, iş kazasından, saatlerce yağmur altında servis beklemekten, kötü ve yetersiz yemeklerden, hakarete uğramaktan, ücretlerini alamamaktan, eksik yatan sigortalardan vs. bıkmış, bardağı taşırın son damla olan servis kazasıyla "artık yeter, sanki Firavunun köleleriyiz" diyerek eyleme geçişlerdi. Devlet, işçilerin kaldığı koşulların kapılarını, gecenin bir yarısı, sanki düşman topraklarını fethediyor havasında kırarak basmış, yüzlerce işçiyi gözaltına almış, kalanını da dipçik zoruyla çalışmaya zorlamıştı. Tabii ardından 24 işçiyi tutuklayıp, farklı farklı yerlere dağıtarak, yaptıklarına iyice pişman olmalarını sağlamaya çalışmayı da ihmal etmedi.

Burjuva sınıfın kalemşorları "bu itlerin bitini" biz temizleriz, bu tah-takurularını biz ezeriz" nefretini burjuva basında kusarken, Erdoğan da onlarca işçinin mezarı olan o havaalanına F-16'larla genel kurmay başkanı ile askeri kıyafetlerle iniş yapıyordu. Kimse sordu mu, senin o F-16'larla, genel kurmay başkanı ile askeri kıyafetlerle orada ne işin var diye?

Burjuva sınıf, reformistlerin ve oportünistlerin aksine, inşaat işçilerinin eylemini hiç de insani talepler çerçevesinde görmemiş, kendi sınıf egemenliğine yönelik ciddi bir tehdit olarak algılamış ve sınıf bilinciyle, "egemenliğime yönelik her türlü tehdidi ezerim" mesajını o görüntülere taşımıştı. Burjuva sınıf, çöken bir üretim biçiminin zar zor bir arada tutabildiği baskı aygıtının, her biri kendi paçasını kurtarma derdine düşmüş birliğinin, bir sırca köşk olduğunun farkında. İşçilerin her kararlı eyleminin, bu sırca köşkü tuzla buz edecek bir bozrak yangınına tutuşturabileceğini biliyor. Ayrıca, ekonomik-siyasal ve toplumsal kriz ona en ufak bir taviz verme lüksünü de vermiyor. Bu yüzden, tam bir sınıf bilinciyle, hasmına hiç soluk aldırılmayacak, ama korku ve baskıyla sindirmek için tüm gücünü kullanıyor.

Leninistler haricinde kimse, işçilerin yaşadıkları sorunları, sınıf mücadelesi içinde ele almıyor, bu sorunların, proleter demokrasiyi sağlama sorununa dayandığını görmüyor ya da görenler de bunu böyle ifade etmeye cesaret edemiyor. Bu gün için işçilerin 'insanca çalışma koşullarını', kapitalist sömürü koşullarında sağlamanın olanağı yoktur. Bu koşullar ancak kapitalist sömürü ortadan kaldırıldığında olanaklı olacaktır. Bu da, onurlu yaşama ve çalışma sorununu proletaryanın demokrasi sorununa bağlar. Proleter demokrasinin sağlanması ise ciddi bir devrimci sınıf savaşımı, bir dizi ayaklanma ve devrimi gerektiriyor.

İşçi sınıfı, toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan, sanayi, tarım, inşaat, maden, enerji, hizmet sektörlerine yayılan devasa gövdesiyle, onu o zincirlere mahkum etmeye çalışan her türlü engele rağmen silkelenecek ve koşullarını değiştirmeye çalışıyor. Krizin kıyılarına vuran ilk dalgaları, proletaryayı sokaklara süren bir seyir izliyor. TÜPRAŞ Aliağa işçilerinin uyarı grevi, Türk Traktör işçilerinin işten çıkarmalar, karşısındaki huzursuzluğu, Çerkezköy OBS grevi, İzmir CMS işçilerinin grevi, Bursa Cargill işçilerinin İstanbul yürüyüşü, Flormar işçilerinin grevi ve daha irili ufaklı onlarca, bunun bir ifadesidir. İşçi sınıfının devrimci bilince sahip ileri kesimi, önünde ciddi bir savaş olduğunun bilincinde, kendi gücünü yokluyor, ilerlemeye, yolunu aşmaya çalışıyor. Bireysel ve dağınık tepki ve eylemlerin yoğunluğundaki artış, fırtına bulutlarının toplandığını işaretlerdir. Burjuva sınıfın dünya çapındaki krizi, işçi sınıfını, her gün daha fazla kendi iktidarı için savaşa girmeye ikna ediyor, birleştiriyor.

Bugün, işçi sınıfının devrimci bilince ve mücadele deneyimine sahip kesimi ve enerjik, gözü kara genç kesimi ile Leninistlerin kurducu/kuracağı bağ, bu sınıf savaşımını seyri ve de sonucunu belirleyecek. GDH programı, işçi sınıfının ittifaklarıyla kuracağı, onlarla birlikte savunacağı demokrasi programı olarak, işçi sınıfını, burjuva düzenin sınırlarına mahkum etmeye çalışan tüm reformist, ekonomist ve oportünistleri bastırma-lıdır. Şimdi Leninistlerin devrimci sınıf savaşımını örgütleme ve yönetme becerisini ortaya koyma vaktidir. Tarih böylesi "fırsatları" her zaman sunmaz.

İŞTE BU YÜZDEN!

Kenan Kızıl

Çarpıştılar!
Uğultulu tepelerde, derelerin kıyılarında, dalları üzüm dolu asmaların altında, nar ağaçlarının gölgesinde ve zeytin tanelerinin içinde çarpıştılar.

Çarpıştılar!
Yangın bombalarının diri diri yaktığı tavşanların kömürleşmiş bedenlerinde, kimyasal gazlarla öldürülen, kurdun kuşun kalbinde çarpıştılar.

Çarpıştılar!
Ceylanların bakışlarında, uçan kuşun kanadında, çiçeğin renginde, toprağın karasında, göğün mavisinde çarpıştılar.

Çarpıştılar!
Azalırken sayıları birer üçer bir adım dahi gerilemeden ölenler için yazılan türkülerde çarpıştılar.

Çarpıştılar!
Akın akın gelirken üstlerine ölüm zebanileri, korkmadan hiç birinden, ölümsüz neferlerin adlarıyla ölümsüz neferlere dönüştürerek çarpıştılar.

Efsane odur ki, Daphne dünyanın en güzel kadımıdır. Tanrı Apollon ise ona umutsuzca aşiktir. Fakat Daphne bir çobana aşiktir ve Apollon'u reddeder. Kıskaçlıktan deliye dönen Apollon önce çobanı öldürür, sonra da Dophe'ye zorla "sahip olmak" ister. Daphne kaçır; dağ, deniz kuytu koyak saklanmak ister ama Apollon hep bulur onu, bir türlü bırakmaz peşini. Sonunda Daphne babası Zeus'tan yardım ister ve Zeus onu bir ağaca dönüştürerek Apollon'dan saklar. Bu ağaç defne ağacıdır.

Fakat aslı şudur ki, Daphne bir çobana değil bir devrime aşiktir. Yalnız değildir, onun gibi binlerce yoldaşı vardır. Dahası bu hikaye Homeros öncesi çağda değil çok daha sonrasında yaşanıyor.

Daphne güzel, Daphne bir devrim aşığı ancak yeraltı dünyasının ölü sevici tanrısı Hades onun bu aşkıdan nefret ediyor. Çünkü Hades biliyor ki, devrim demek yaşam demektir. Yaşam ise Hades için ölüm demektir.

İşte bu yüzden;
Hades, her yaprağa düşmandır, her filize, her yağmur damlasına, her ırmağa, her ormana, her uçan kuşa, soluk alıp veren her canlıya.

İşte bu yüzden;
Ormanları keser, yerine havaalanı yapar. Kuşları öldürür yerine bomba yüklü uçaklar koyar, derelerin önünü keser, yaşamın akışını söndürüp yerine elektrik ampulleri takar.

İşte bu yüzden;
Sadece insandan, kelebekten, denizden değil, rüzgar sesinden, dalga köpüğünden, çocuk şarkılarından da nefret eder.

İşte bu yüzden; Onun sevdiği tek ses, öldürdüğü insanlar için yakılan ağıtlar ve sevdiği tek renk madencileri öldüren kömür karasıdır.

İşte bu yüzden;
Bize deva olan ona zehir, ona deva olan bize ölümdür!

Çağırıldığında bir kez daha tüm ölüm zebanileri hazır, Daphne ve yoldaşları cehennem kaçınıcı bu zebanileri karşılamaya. Hem de çoktan. Çünkü biliyorlardı, nice dir bekliyorlardı ölüm ordularını. Kararlıydılar devrim için çarpışmaya ve gerekirse çarpışarak ölmeye. Çekinmiyorlardı hiç mi hiç çekinmiyorlardı.

Zebaniler girdiğinde devrimin toprağına yangından yürekleriyle binlerce kardeşle çıktı Daphne karşılarına, korkusuzca. Korkusuzlardı düşerken bir bir yüklenirken zebaniler saflara. Korkusuzlardı, gökten ölüm yağarken. Yiğitçe dövüştüler, cesurca ama yine de daralıyordu çemberler. Daphne önce "Sakin ol!" emrini verdi kalbine, emir oradan ulaşır demir attı bilincine... Arkada devrim önlerinde zebanileri Hades'in. Arkada anne, baba, kardeş, arkada çocuk, arkada dalda kuş yuvasında kumru, arkada kuzulu ceylan, arkada dünyanın bütün güzellikleri. Arkada özgürlük vardı özgürlük! Daphne biliyordu: Özgürlük önce insanın kalbinde filizlenir sonra toprakta boy verir köklenerek. İşte o özgürlükle ölüm arasındaki son sette kendileriydi.

İnsan özgürlüğün tadını bir aldı mı, bir daha ondan ayrılmaz, kopmaz, koparılamaz. Özdeş bir bağdır bu tamamlayıcı bir bütünlük. Bu bağ kopmamalıdır. Koparsa renkler solar, kökler çürür, dallar düşer ve ölür özgürlük. Aynı güller gibi koparıldıklarında dallarından yaşayamazlar. Oysa bazıları sanıyor ki, dalından koparılanlar yaşıyor vazolarda bir kaç gün de olsa. Fakat bu yaşamaktan sayılmaz. Dalından koparılmış güller, vazolarda ölür yavaş yavaş, azalır kokuları, yavaş yavaş, buker başını taç yaprağından yavaş yavaş dökülür yapraklar yavaş yavaş. Sonra vazodaki güller soldu denir. "Soldu" denen yavaş yavaş bir ölüm! ne tohum bırakır vazolarda ölenler ne de yeşerecek bir ümit. O ümit ki, yaşamaya değer kılanlardandı dünyayı!..

Ölmesin diye vazolarda güller, dalında özgür olsun diye hepsi, özgür olsun diye insan, kurdu kuşu özgür olsun diye günlerce dövüştüler. Özgürlüğü korumak için birer birer yıldız tozlarına dönüşürken yoldaşları an geldi Daphne aldı zihin denizinden sabrın demirini. Bir dünya güzelinin gülüşüyle açtı ışıktan yelkenlerini, ardından duyuldu o ses. O ses ki, dağ, taş ve zebanileri yıkıp geçti. Zeytin ağaçlarıydı. Zeytin ağaçları sarıldı ona, o sarıldı zeytin ağaçlarına. O ağaçlara dönüştü ağaçlar ona.

Çıldırıldı ölümler diyarındaki irin sarayında Hades! Çıldırıldı ve altın varaklı irin sarayından emir buyurdu: "Ağaçları da vurun! Yakın gitsin hepsini! Hepsini sökün köklerinden!"

Şimdi zeytin ağaçlarını da öldürüyorlar. Çünkü Avesta'nın kalbinin köklerinde yaşadığını biliyorlar.

Olup bitene dair bir iki söz!
Belki çok haklı gerekçeleriniz vardır, a dostlar! Bir anlamı vardır elbet, bir nedeni. Bizim de susmamız bu manada hani dostluklandır. Lakin kavga cevap istiyor. Kenarlarındaki tepelerin her metresi için canlar gitti de of demeden peki bir şehir nasıl bırakılır bir gecede? Çünkü yıkılmasın diye bırakılmaz mevzi yıkıldığında bırakılır!

Bulunur elbet politikada her şeye bir cevap. Bulunur da bulunanların onda dokuz yanıltır! Siz şimdi Vivaldi'den mevsimleri çalarsınız, Stravorsky kemanyıyla ama gelin görün ki, bu yürek Polyuşka Polye dinliyor ve gümbür gümbür nal sesleriyle içindeki atlılar koşuyor "kızıl atlılar!... Yani siz şimdi o kemanda "Romans" çalmanız ama bizim dilimizden hala dökülür "Lexim biranu a la sor bilind e!"

Bilmem anlatabiliyor muyum?
Son
Değil!
Daphne hala orada zeytin ağacının kökünde atıyor kalbi. Son zeytin ağacının köklerini de söktüğünde zebaniler, artık kayaların dibinde yaşayacak.
Bilmem anlayabiliyor musunuz?

3.Havalimanı Dayanışması Büyüyor..

3. Havalimanı İşçileri Dayanışma Platformu, işçilerin havalimanı şantiyesindeki çalışma koşullarının iyileştirilmesi, tutuklu işçi ve sendika temsilcilerinin serbest bırakılması ve işçi aileleriyle dayanışmada bulunmak için çabalarını sürdürüyor.

Platform bileşenleri ailelerle görüşmeye onlarla birlikte bu taleplerin karşılanması mücadelesini büyütme çalışıyor. Ailelerle tanışmak, onlarla birlikte hareket edebilmek için bugün aile ziyaretlerimizin ilkini gerçekleştirdik.

Mücadele Birliği Platformu'nun da bileşenleri arasında bulunduğu 3. Havalimanı İşçileri Dayanışma Platformu bugün tutuklu işçilerden Mustafa Atay'ın ailesi ve Dev Yapı İş Sendikası Genel Başkanı Özgür Karabulut'un ailesini ziyaret etti.

3. Havalimanı şantiyesinde okul harçlığı biriktirebilmek için çalışmaya başlayan ve 14 Eylül günü iş bırakma eyleminin ardından tutuklanan genç işçilerden Mustafa Atay'ın ailesiydi ilk ziyaret yerimiz.

Urfa'da oturan emekçi bir aile. Silivri Hapishane-

si'ndeki oğlunun görüşüne gidebilmek için İstanbul'a

doğru yol alıyoruz.

Dev Yapı İş Sendikası

gelen aile burada bir yakınlarının yanında misafir.

Baba Şeref Atay 27 yıl Tarım ve Orman Bakanlığı'nda çalışmış bir emekçi. Sendikal mücadele ve siyasi mücadele yürütmüş bir insan. İlk konuşmalarımızda oğlunun tutuklanmasındaki hukuksuzluğa, haksızlığa şaşkınlığı ve isyanı dile geliyor ister istemez.

Baba Atay'a platformu anlatıp tanışıyoruz. Hemen bize sendikadan arkadaşlarla görüştiklerini platformdan haberdar olduklarını ve ellerinden geldiğince de bu platforma katkıda bulunmak istediklerini söylüyor.

Sohbetin ardından, en kısa zamanda tekrar görüşmek üzere ikinci adresimize

Başkanı Özgür Karabulut'un evine gidiyoruz. Özgür Karabulut'un eşi Ayla Karabulut güler yüzüyle karşılıyor

bizleri.

Karabulut çiftinin 5 yaşında bir kızları var. Tanışma faslının ardından "Biz bir küçük kızımız var onunla

oynar kaynaşırız diye düşünmüştük" diye aktarıyor.

Ayla Karabulut 7 aylık hamile.. Yeni gelecek bir kardeşe hazırlamaya çalıştığı kızına babasının tutuklu olduğunu nasıl anlatacağını bilememiş... "Baban uzak bir yere çalışmaya gitti, her gün gidip gelmek çok zor olduğu için bir süre akşamları eve gelmeyecek" diye anlatılmış ancak.

Sohbetin ardından, her an platform üyelerinden birini arayabileceğini, dayanışma içinde olmak istediğimizi ve tekrar gelmeye çalışacağımızı belirte-

rek ayrılırken "Sizlerle bir arada olmak güç katıyor, teşekkür ederim. İhtiyaç olursa ararım rahatlıkla" diyerek uğurluyor bizleri...

Silah Sesinin Olmadığı Tek Bir Gün Bile Yok!

10 Ekim: Lugansk Halk Cumhuriyeti Halk Milisleri'nin, cephenin ön saflarında yer alan 14. Bağımsız Motorize Tüfek Taburu "Hayalet" komutanı Alexey Markov, Federal Haber Ajansı (FAN) muhabiri Yuri Kotenok ile bir araya geldi. Gece devam eden sohbetlerden birinde, "Dobry" ("İyi") kod adlı efsanevi komutan, LPR'nin cephe hattında şu anda neler yaşandığını, düşmanın Donbass savunucularının pozisyonlarına nasıl yaklaştığını ve Ukrayna Silahlı Kuvvetleri'nin (AFU) saldırılarını nasıl göğüslediklerini anlattı.

Alexey Gennadievich, gerçekten cephe hattında neler oluyor? Taburunuzun sorumluluk alanındaki bölgedeki durumu nasıl tanımlarsınız?

Dürüst olmak gerekirse, ateşkes ile "ateşkes olmayan" arasında hiçbir fark görmüyoruz. Bu yıl zaten Paskalya zamanında ve okul döneminde iki ateşkes yaşandı. Gerçekte, ateşkes kelimenin tam anlamıyla birkaç gün biraz daha sessiz bir ortama dönüşüyor. Topçu bataryalarının çalışmadığı, havanların daha az sıklıkla atıldığı, bunun yerine ise küçük ve grup silahların kullanıldığı bir ortamdan bahsedebiliriz. Fakat hiçbir günümüz tamamen sessiz geçmiyor.

Kirovsk bölgesinde LPR'nin kilit savunma sektörlerinden birini kontrol ediyorsunuz. Peki bu durum düşmanı neden bu kadar ilgilendiriyor?

Ünlü Bakhmutka-Zhelobok karayolu üzerinde duruyoruz. Gerçekten de, bu LPR'deki sıcak noktalarından birisidir. Bu bölge Ukrayna tarafına bize saldırabilmesi için bir sıçrama tahtası olarak faydalı olacaktır ve bu noktayı böyle bir pozisyonda elde tutmak çok elverişlidir.

Bu yüzden bizi sürekli buradan çıkarmaya çalışıyorlar. Bu mevziler bizim için daha az avantajlıdır, fakat burayı ihtiyacımız olduğu için değil ama onlara çok gerekli olduğu için tutuyoruz. Görev, düşmana hiçbir şey teslim etmemek.

Aslında, her gün istisna-

sız çarpışmalar yaşanıyor. Ateşkeslerin ilan edildiğini duyuyoruz, ama onların uygulandığını hiç görmedik.

Düşman ne kadar uzakta?

Ortalama olarak, yaklaşık 400 metre, ancak siperler arasındaki mesafenin sadece 70 metre olduğu mevziler de var. Düşmanın 170 metre uzaklıkta olduğu mevziler de var. Farklı yerler, farklı mesafeler.

Şöze "gri bölge" hala var mı?

Gri bölgeden geriye neredeyse hiçbir şey kalmadı. Eğer 2016'da siperlerimiz arasında 1,5-2 kilometre kaldıysa, şimdi gri bölge yoktur: Çoğunlukla karşı taraf gri bölgeyi işgal ederek bize sokulmuş durumda. Şu an birbirimizle burun buruna bulunuyoruz.

Böyle bir çatışmada hangi silah ve donanımlar ön plana çıkıyor?

En popüler olan AGS-17, ondan biraz daha az kullanılanı LNG-9. Ukraynalılar 82-mm ve 120 mm'lik havanları çok yaygın olarak kullanıyorlar. Onlar bizle karşılaştıldığında mühimmat sıkıntısı çekmiyorlar.

Kararlı bir cephe çizgisi gibi çatışmalar nelerdir?

Kural olarak, silahlı çatışmalar daha seyrek gerçekleşiyor: çünkü her iki taraf da kendi mevzisinde yeterince gömülü durumda. Bu nedenle, onlar

bize yukarıdan bir şeyler atmaya çalışıyorlar. Fakat Ukraynalılar ateşkes hiç sadık kalmadı, bu yüzden bize yönelik havadan düzenli bir şekilde ve büyük miktarlarda cephaneye saldırıyorlar.

Şimdi, istatistiklere göre: eğer 200 mayın gelirse, 201. mayın kesinlikle birisini yaralar. Ve eğer bu mayınların yüzlercesi her gün gelmeye devam ederse, o zaman periyodik kayıplara hazırlıklı olmanız gerekir.

Cephede sık ağaçlarla kaplı iyi bir orman eksikliği var.

Size yönelik saldırılara karşılık veriyor musunuz?

Evet. Fakat bize yönelik saldırılara karşı onlara nadiren hak ettikleri cevabı verme imkanımız oluyor. Etkili cevap verebildiğimizde bunun etkisini cephe hattında hemen görebiliyoruz: İyi bir "cevap", ve bir veya iki gün boyunca Ukrayna tarafı sessizleşiyor, küçük silahları ise aralıklarla ve etkisiz olarak ateşliyorlar, ama ağır silah kullanmıyorlar. Ve sonra her şey birden başa dönüyor ve bu sarmal bir sonraki sefere kadar böyle devam ediyor.

Kayıplar?

Bu, mevzi savaşı için yaygındır. Elbette, 1. Dünya Savaşı'nda olduğu kadar yoğun değil ama yine de her iki tarafta da kayıplar var.

<http://redstaroverdonbass.blogspot.com/> sitesinden özetlenerek çevrilmiştir

Lazara İzmir'de: "Sosyalizm Mümkün!"

Lazara'nın İzmir programı İHD'nin "Kayıplar Eylemi" ile başladı. 27 Ekim günü eyleme İHD öncülüğü ile katılan Lazara, yoğun ilgi ile karşılandı. Eylem sonrası kucaklaşmalar ve fotoğraf çekmeler birbirine karıştı.

Eyleme katılanlarla birlikte Tüm Bel Sen'deki "Devrimci Hukukçular"ın düzenlediği "Küba, Sosyalizm ve Yeni İnsan" etkinliğine geçildi. Lazara önce İzmir'de olmaktan duyduğu mutluluğu anlattı ve Küba'daki eğitim sistemini, örgütlenmeyi açıkladı. Yeni insanı yaratma ve geliştirme çabalarını aktardı. Sosyalist yönetimin, parlamentonun işleyişinin ayrıntılarını açıkladı.

Sendikanın bulunduğu hanın kapanma saati yaklaştı ama sorular bitmedi.

Bu kez de sorularıyla birlikte HDP İzmir İl'de düzenlenecek etkinliğe yöneldi katılımcılar. Lazara burada "Kadının Toplumsal Yaşamındaki Yeri" üzerine istatistiksel verileri aktardı. Ev yaşamından yönetim kademelerine, örgütlenmeden "Devrim Savunma Komiteleri"ne kadının özgür ve yetkin dünyasıyla tanıştık.

Etkinlikler bitti ama davetler bitmedi. Üç günlük programda evlerde karşılandı, çay bahçesinde sohbetlere çağrıldı. İşçilerin, emekçilerin, kadınların, gençlerin sorularına yetişmeye çalıştı.

Çok şey öğrendik Lazara'dan. Abluka altındaki Küba'yı sevmenin ona destek olmanın yolunun ülkemizde devrim yapmak olduğunu hissettirdi bize. Gittiği her yerde her çevredekine Küba hakkında merakla sorulduğundan, sosyalizmin canlı örneğini kendi ülkemizde yaratacağımızla örneklerle kıyaslamalardan bir kez daha gördük ki, pek çok emekçi kapitalizmden kurtulma ve sosyalizmde yaşama hayalinde bizlerle birlikte.

Küba parlamento üyelerinin bu görevlerinden dolayı hiçbir ücret almamalarına verdiği cevap, özellikle burjuva seçimlerine bel bağlayanları düşündürdü. Lazara, "Eğer oradan maaş alırsam, orası benim patronum olur, ne isterse yapmak zorunda olurum. Ben halkın temsilcisiyim, benim patronum sadece halk" diye cevapladı soruları. Tercümanın Küba'da yaşamış olması ve Küba hakkında ayrıntılı bilgi sahibi olması Lazara'nın aktarımlarının bize ulaşmasında önemli derecede önümüze açtı.

İzmir'den birçok kişi Lazara'nın bir sonraki gelişine söz aldı. Fotoğraflar çekildi, notlar alındı. İzmir'de Lazara'nın bulunduğu her yerde sosyalizmin bir hayal değil mümkün olduğu coşkuyla hissedildi.

Kadın - Şiddet - Küba

Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nin sanat hayatındaki

30.yılı kutlamaları kapsamında düzenlenen kahvaltının bir yenisi, 4 Kasım' Pazar günü Şişli Ayışığı Ekin Sanat Derneği'nde gerçekleşti. Bu kahvaltının konuklarından biri, Ekim kahvaltısına da katılan ve Türkiye'de kaldığı bir ay boyunca çeşitli etkinliklere konuk olan Kübalı eski parlamenter Lazara Borrayo Tolon idi. Diğer konuklarımız yine Küba'dan iki müzisyen dostumuzdu. Kahvaltıdan sonra hep beraber söylediğimiz "Hasta Siempre" şarkısının ardından Tolon ile söyleşiye devam edildi.

Katıldığı hemen hemen tüm etkinliklerde sosyalist toplumdaki kadının konumunu sorgulayan sorularla karşılaşan Tolon'a kahvaltıda yöneltilen soru başlıklarından bazıları ve cevapları şöyle:

Türkiye'de kaldığınız bir aylık bir süre sonunda birçok şeyi gözlemleme şansınız oldu. Sokakta gördüğünüz kadınların durumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kaldığım süre boyunca genellikle özgür-özgüvenli kadınlarla birlikte oldum (yanında kaldığı devrimci kadınlardan ve ailelerden bahsediyor). Sokakta gördüğüm kadınlardan çok farklıydı. Ama sokağın kendisi o kadar özgür ve rahat değildi. Bunun farkındayım ve neyse ki şiddet içeren bir durumla karşılaşmadım. Öyle

bir durum yaşasaydım ne yapacağımı da bilmiyorum.

lojik şiddet çok az da olsa bazen görülebilir. Bununla örgütlülüklerimiz mücadele ediyor. Hem Kadınlar Federasyonu, hem mahallelerdeki Devrim Koruma Komiteleri...

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü. Bildiğiniz gibi bugün Dominik Cumhuriyeti'nde mücadele veren ve devlet tarafından katledilen komünist kadın önderler Mirabel Kardeşler'in katledilişinin yıldönümü. Bizler de Türkiye'de mücadele veren devrimci kadınlar olarak onların değerlerine sahip çıkıyoruz. Aynı zamanda her türlü şiddetle mücadele eden komünist kadınlara bir öneriniz var mıdır?

Biz 60 yıl önce devrimini yapmış bir ülkemiz ancak sanmayın ki kadınlarla işimiz bitti. Kadınlar hala örgütleniyor. Şu an Küba'da kadınlara yönelik fiziksel şiddet bırakın, herhangi bir vatandaşta böyle bir yönelim görmezsiniz. Bizde şiddetin her türüne karşı mücadele için bir gün var, bu da

Bizde her ay 40'a yakın kadın erkek şiddetiyle-çoğu da ayrıltık nedeniyle öldürülüyor. Küba'da kadınlar öldürülüyor mu?

Hayır! Küba'da hiçbir kadın erkekler tarafından öldürülüyor.

Kadınlar Küba'da hiç şiddete maruz kalıyor mu?

Fiziksel şiddete asla! Psiko-

Haziran ayında.

Kadınların mücadelesi hep zorlu olmuştur ve her coğrafyada farklılık gösteriyor. Bizim önerebileceğimiz bir şey olabilir mi bilmiyorum, ama Türkiye'de kadınların mücadelesini destekliyoruz. Bu mücadelenin vazgeçilmez olduğunu düşünüyoruz.

Ayışığı Ekin Sanat Derneği

"Cesaret Ana"mızı Kaybettik

Ö, mini minnacık bir kadındı; öyle ki zindanda görüşürümüşe geldiğinde görüş kabini de onu zorlukla görürdük. Ama, kocaman bir yüreğe sahipti; aynı zamanda keskin bir zekaya... Espirileriyle bizi kırıp geçirirdi. Düşmana karşı nasıl öfkeli ve kinle doluyorsa bize, biz devrimci tutsaklara karşı da öyle şefkatli ve sevgiyle doluydu. Sadece zindandaki kendi iki çocuğunu değil, tüm devrimci tutsakları sever ve bir ana olarak sahiplenirdi. Gençlik yıllarını Samsun Sigara Fabrikası'nda işçilik yaparak geçirmişti; o nedenle emeğin ve emekçinin kıymetini bilirdi. Zindandaki devrimci tutsakların emekten yana, emekçiden yana oldukları için oraya kapatıldıklarını bilince çıkarmıştı. Tıpkı Maksim Gorki'nin Ana romanındaki Pelage gibi dindardı; ama asla mutaassıp değildi. Dindardı; ama kaderci değildi. İnsanın kendi kaderini kendisi çizdiğini inanıyordu. Dindardı; ama şükürcü değildi. İnsanların daha güzel bir dünyada yaşayabileceğine inanıyordu. Ve bu dünyayı kurmanın öyle kolay olmadığını; mücadele etmek gerektiğini de biliyordu.

Zindandaki devrimci tutsaklara sahip çıkmamın; onların kavgasını sahiplenmemin bu mücadelenin önemli bir parçası olduğunu biliyordu. Bu konuda çevresinin ona karşı geliştirdiği engelleme tavrının hiçbirini dikkate almıyor; zaman zaman tek başına da kalsa zindanların önüne koşmaktan geri durmuyordu. Yeri geldiğinde kararlılığı ve cesaretiyle herkesi de peşinden sürükleyebiliyordu. Kendisi gibi muzip annesini ve yaşam karşısında hep mülayim, ürkek bir tavır takınmış olan yetişme

yurtlarında büyümüş eşini kaç defa peşinden sürükleyerek eylemlere götürdüğüne bilenler tanıklardır. Öyle ki, annesi "Bu Sabiha var ya bu Sabiha, az komünist değil; almış eline kızıl bayrağı, geçmiş en öne sallayıp duruyor" diye bizzat bize görüş kabini anlatmıştı.

Çok gözü kara bir insandı anamız; cesareti daha çok işçi sınıfının bir evladı olmasından ve sömürünün ne olduğunu iliklerine kadar hissetmesinden kaynaklanıyordu sanırsam. Devletin ne olduğunu yaşayarak görmüştü. Hayattan öğrendiği dersler devrimciyleştirmişti anamızı. Bu sömürü düzeninin bir gün daha ayakta kalmasını insanlara yaşattığı acıların farkındaydı. Buna bir de zindanlarda görüş kabini devrimci tutsaklarla yaptığı sohbetler eklenmişti. Devrimci tutsakları tanıdıkça daha çok sevmiş, onların kavgalarında haklı olduğuna daha çok inanmıştı.

'95 yılında Buca Zindanı'nda arkasından '96'nın başında Ümraniye Zindanı'nda yapılan katliamlar ve bunun sonrasında zindanlarda gelişen açlık grevi ve ölüm oruçları, anamızın daha da bilinçlenmesine ve faşist devlete duyduğu öfkenin daha da kökleşmesine neden oldu. Bu dönemde yapılan eylemlerin bir çoğunda yer aldı; polis şiddetiyle karşılaştı; gözaltına alındı; serbest kaldıktan sonra koşu koşu yine çocuklarının, devrimci tutsakların yanına gitti. Açlık grevlerinin ve ölüm oruçlarının devrimci tutsakların taleplerinin karşılanmasıyla sonuçlanması için dönemin ceza ve tevkif evleri genel müdürlüleriyle yapılan görüşmelerde temsilci

heyetlerin içinde yer aldı. Abartısız söylüyorum bu genel müdürlerin hepsinin korkulu rüyası oldu. Hele bir dönemin genel müdürü Zeki Güngör'ün yakasına yapışıp "bana bak bana; eğer o çocuklara bir şey olursa alırım bir bidon ben-

zini senin üzerine dökerim, seni de yakarım kendimi de" deyişi vardır ki, dillere destandır. O dönem zindanlar önünde çocuklarına sahiplenmek için gelip de "cesaret ana" mızı tanımayan yoktur. Cesareti ve kararlılığıyla tüm tutsak yakınlarını derinden etkilemiştir.

Ve bu süreçlerde hem evindeki yaşlı annesine hem de hasta eşine bakmıştı. Zaman olmuştur, faşist devlet

zindanlara yeniden saldırı düzenlediğinde evde yaşlı annesini ve hasta eşini bırakıp koşu koşu zindanların önüne gelmiştir. 19 Aralık katliamını televizyondan öğrendiğinde eşine ve annesine bakacak kimse yoktur etrafında. Buna rağmen onlara "siz yaşayacağınız kadar yaşadınız; çocukları öldürüyorlar; benim gitmem gerek" diyerek kapıyı çekmiş çıkmış, sabah zindanın önünde alıcı bir kuş gibi yerini almıştır. Kendi yaşını ve sağlığını hiç sayarak gardiyanların ve askerlerin yakasına yapışmış; çocuklarının peşinden o zindandan bu zindana koşmuştur.

Anamız komünist ideolojinin haklılığına sınıfsal sevgileriyle, kendi içinden gelen sese kulak vererek inanmıştır. Daha sonra hacca da gitmiş; "hacı" da olmuştur; ama sorularına o keskin zekasıyla "hacı komünist oldum" demiştir. Ve tüm yaşamı boyunca emekten yana, devrimci ve komünistlerden yana tavrını korumuştur. Her zaman elinde avucunda ne varsa devrimcilerle, oğlunun yoldaşlarıyla paylaşma gayretinde olmuş; cesaretini başkalarına bulaştırdığı gibi paylaşımcılığını da bulaştırmıştır.

Anamız, eşi öldükten ve oğluyla gelini serbest kaldıktan kısa bir süre sonra yeniden tutuklandıktan sonradır ki, yaşının da ilerlemesinin etkisiyle biraz durağanlaşmış; ama o muzip halini hep korumuştur. Çevrenin, Samsun'da içinde bulunduğu mahallenin, gericisi yapısına ve baskısına rağmen her yerde ve her zaman devrimcileri savunmaya devam etmiş; onlara asla toz kondurma-

mıştır. Son zamanlarına kadar hala zindandaki çocuklarına ziyarete gitmeye ve eşya taşımaya devam etmiştir. Aslında her zaman "hiç ölmeyecekmiş gibi" yaşamıştır. Bizi de buna inandırmış olacak ki, onu eskisi gibi ortalarında fıldır fıldır dönerken görmesek bile, iyi olduğunu, çocuklarının özgürleşeceğini ve devrimi göreceğini düşünmüştü hep. Evde düşüp kötüleştiğini, hastaneye kaldırıldıktan sonra da komaya girdiğini öğrendiğimizde bile, onun hep inatçı ve direngen olduğunu, bu vartayı da atlatacağını düşündük. Ta ki vücudunda morarmalar başlayıp bir ayağı kangren olup kesilene kadar... O andan sonra "cesaret ana" mızı kaybetme ihtimali belirdi kafamızda; bu kez de isyan etmeye başladık içimiz... Ana çocuklara hasret yıllarca; çocuklar anaya... Ve biz onları hayattayken buluşturamadık. Bu da bize dert oldu.

Ve sonunda o kötü haber geldi. Gençecik yoldaşlarımızı kaybetmiştik; yıllarca ölümsüzlüğe uğurladığımız canlarımız adeta içimizi dağılayıp geçmişti. Ve şimdi "cesaret ana" mızı da kaybediyorduk... Oysa zaferimizi görmeyi en çok hakedenlerden biriydi o. Görebilseydi kimbilir ne kadar mutlu olur; gözleri nasıl ıslı ıslı parlardı...

Mezarına, başucuna koyduğumuz bir kızıl karanfil ve bir mavi kır çiçeğiyle uğurladık seni anacığım; bizim için yaptıklarını, yüreğini kırk parçaya bölüşünü ve cesaretini asla unutmaya çağız. Zafer gününde de bizimle olacaksin. Ş'üç'e!

*Ş'üç'e, Çerkeslerin Adıgey kolunda "hoşçakal" demek.

İNSANLIĞIN YENİ ÇAĞI:

BÜYÜK EKİM SOSYALİST DEVRİMİ

7 Kasım 1917'de; açlık ve sefalet çekenler, o güne kadar yok sayılanlar, savaşın yıkıntıları ile boğuşan proletarya; tarihin akışını değiştirdi. Rusya'da ilk muzaffer işçi devletini kurdu. Tüm dünyanın ezilenleri, emekçileri, emperyalist boyunduruk altındaki ulusları; büyük bir coşku ve heyecanla, umutla gönülden destekledi, Bolşevik devrimini.

Devrimi zafere taşıyan işçilerin dostu tüm dünyanın işçileri, yoksulları, ezilenleriydi. Çarlığın yıkıntıları arasından yükselen kızıl bayrak emeğin bayrağıydı. "Proletarya ya devrimcidir ya da kocaman bir hiç" demişti Marx. Ekim Devrimi bu gerçeğin altının kanla canla çizilmesi idi. İnsanlık tarihinde yeni bir çağın

başlangıcıdır Ekim Devrimi... Dünyanın ilk sosyalist devletinin, yeni toplumun kuruluşudur. Sömürenin ve sömürülenin olmadığı bir dünyanın mümkün olduğunu gösteren yeni bir toplumsal sistemdir.

Ekim Devrimi'nin önemini ve onun lideri Lenin'in rolünü küçümseme eğiliminde olanlara karşı bir konuşmasında Fidel Castro Ruz, Lenin hakkında şöyle demiştir: "O, Marx'ın fikirlerini tereddütsüz benimseyen ve onu uçsuz bucaksız ve sadece kısmen sanayileşmiş bir ülkeye taşıyan parlak bir devrimci stratejist idi. Lenin gerçekten olağanüstü bir adamdı; bir profesyoneldi ve Marksist teorinin özünü ve anlamını olanca derinliğiyle yorumlama kabiliyetine sahipti."

Lenin'in önderliği sayesinde

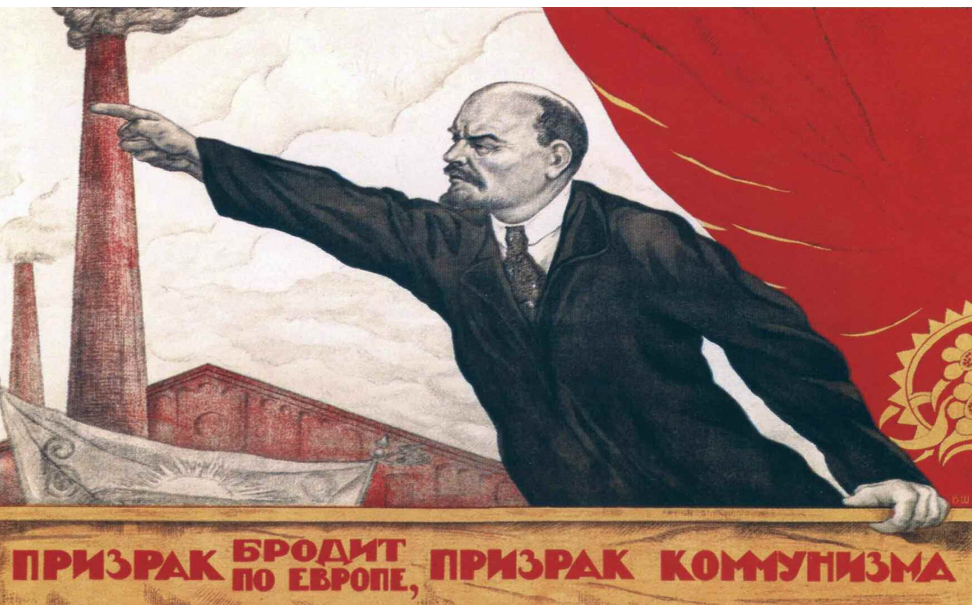
büyük Ekim Devrimi zafere ulaştı. Bu Devrim sayesinde bütün dünyanın ezilenleri için geri dönüşü olmayan değişimler yaşandı.

Faşizme karşı kazanılan zaferin ardından birkaç yıl içinde, Çin, Vietnam ve Küba devrimleri gibi yirminci yüzyılın diğer büyük toplumsal devrimlerine esin kaynağı oldu.

Bugün yine bir devrimler çağında, tarihin yeni bir uğraşında Ekim'in cüret ve iddiasını kuşanmak zorundayız!

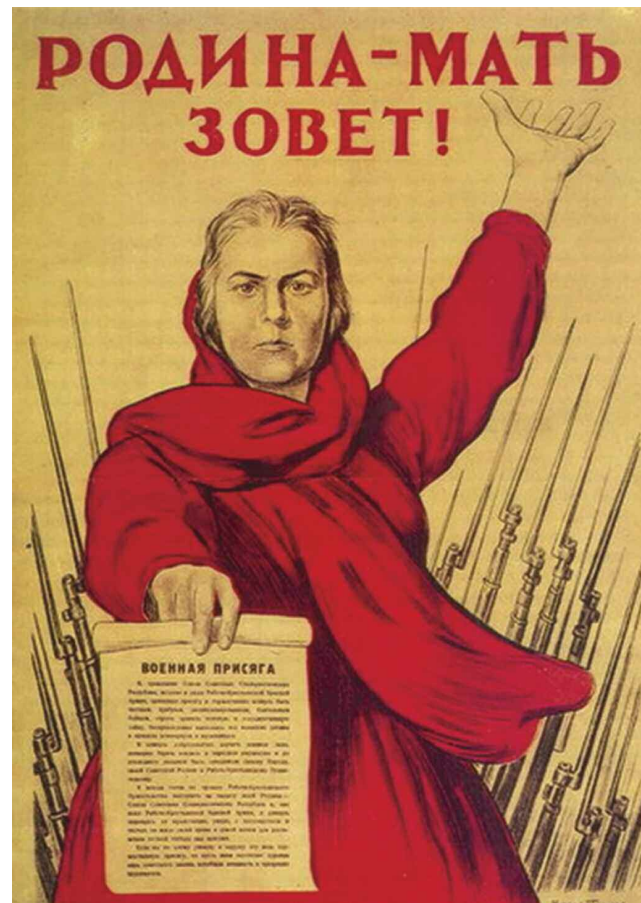
Burjuvazi ile proletarya arasındaki kavgaya, kapitalizmle komünizm arasındaki amansız mücadele kesintisiz sürüyor. Bu tarihsel kavgayı işçi sınıfı kazanacak, sosyalizm kazanacak.

Yaşasın Büyük Ekim Sosyalist Devrimi!

3-4 Temmuz (16-17 Temmuz) olayları sonrasında Lenin kaçak Bolşevik parti Rusya'daki ilk kongresini topluyor. Kongrenin duyurusu basında yapılmış ama yeri ve zamanı belirtilmemiş. İlegal toplanıyor kongre. Öylesine bir özgüvenle, öylesine bir meydan okumayla! Devrimin barışçı gelişme yolları kapanmış. Devrimin yeni aşaması için yeni bir ayaklanma, yeni bir ileri atılım kaçınılmaz hale gelmiş. Kongre bunu açıkça tespit ediyor ve sonuç bildirgesinde proletaryaya, emekçilere sesleniyor:

"Öyleyse yeni savaşlara hazırlanın, silah arkadaşları! Azimle, cesaretle ve süku-netle, provokasyona kapılmaksızın güç toplayın ve savaş kollanınızı kurun! Proleterler ve askerler, parti bayrağı altında toplanın! Köyün ezilenleri, parti bayrağı altında toplanın!"

Ayaklanma için artık saatlerin önemi vardır. Her iki kamp karşılıklı hamlelerini yapmaktadır:

Kerenski, 24 Ekim (6 Kasım) sabahının erken saatlerinde, Bolşevik Parti merkez organı "Raboçi Put"un (İşçi Yolu) kapatılması, gazetenin yazışmaları merkezine ve Bolşeviklerin matbaasına zırlı araçların gönderilmesi için emir vererek saldırısını başlattı. Ama daha saat sabahın 10'u olmadan, Stalin yoldaşın talimatı üzerine Kızıl Muhafızlarla devrimci askerler zırhlı araçları püskürttüler, matbaayı ve "Raboçi Put"un yazışmaları merkezini takviyeli bir kordon altına aldılar. Saat 11'e doğru "Raboçi Put", Geçici Hükümet'in devrilmesi çağrısıyla çıktı. Aynı sırada, Partinin ayaklanma Merkezinin talimatı üzerinde, devrimci askerlerden ve Kızıl Muhafızlardan oluşan müfrezeler derhal Smolny'ye gönderildi.

Ayaklanma başlamıştı.

24 Ekim gecesi Lenin Smolny'ye gelerek ayaklanmanın yönetimini bizzat üstlendi. Tüm gece boyunca devrimci ordu birlikleri ve Kızıl Muhafız müfrezeleri durmadan Smolny'ye akın etti. Bolşevikler onları, Geçici Hükümet'in mevzilendiği Kışık Sarayı kuşatmak üzere şehrin merkezine yolladılar.

25 Ekim'de (7 Kasım) Kızıl Muhafızlar ve devrimci birlikler garları, postaneyi, telgrafhaneyi, Bakanlıkları ve Devlet Bankası'nı işgal ettiler.

Ön Parlamento dağıtıldı.

Petrograd Sovyetinin ve Bolşevik Merkez Komitesinin karargahı olan Smolny, bütün savaş emirlerinin oradan çıktığı devrimin karargahı haline geldi.

II. Tüm-Rusya Sovyet Kongresi, 25 Ekim (7 Kasım) 1917'de akşam saat 10.45'te, Smolny'de açıldı. Kongre adına, tüm iktidarın Sovyetlere geçtiği ilan edildi. II. Sovyet Kongresinin çağrısında şöyle deniyordu:

"İşçi, asker ve köylülerin büyük çoğunluğunun iradesine, işçilerin ve garnizonun Petrograd'da gerçekleştirilmiş olan barış görüşmelerinin yapılabilmesi için derhal en az üç ay süreli bir ateşkes imzalanması çağrısında bulundu. Kongre, bütün savaşan ülkelerin hükümetlerine ve halklarına çağrıyla aynı zamanda, "İnsanlığın en ileri üç ulusunun ve bu savaşta

yer alan en büyük devletlerin: İngiltere, Fransa ve Almanya'nın sınıf bilinçli işçilerine" de çağrıda bulunuyordu. Bu işçileri "barış davasını ve aynı zamanda emekçi ve sömürülen kitlelerin her türlü kölelik ve sömürden kurtuluşu davasını başarıyla sonuna kadar götürmeye" yardım etmeye çağırıyordu.

Aynı gece II. Sovyet Kongresi, "çiftlik sahiplerinin toprak mülkiyetinin hiçbir tazminat ödenmaksızın derhal kaldırıldığını" bildiren Toprak Üzerine Kararname'yi kabul etti. Bu toprak kararname, 242 yerel köylü seçmen görevinden derlenmiş bir köylü seçmen görevini kendine temel alıyordu. Bu seçmen görevi uyarınca, toprakta özel mülkiyet ilelebet kaldırılacak ve yerine toprakta kamu veya devlet mülkiyeti getirilecekti. Çiftlik sahiplerine, taca ve manastırlara ait topraklar, bedava kullanma-

ları için tüm emekçilere devredilecekti.

Bu kararmayla köylülük, Ekim Sosyalist Devriminden, daha önce çiftlik sahiplerine, burjuvaziye, çarın hanedanına, manastırlara ve kiliseye ait 150 milyon desiyatından fazla yeni toprak elde etti.

Bundan başka köylüler, çiftlik sahiplerine yılda 500 milyon altın rubleye varan kira ödemekten de kurtuldular.

Bütün yeraltı zenginlikleri (petrol, kömür, cevherler vb.), ormanlar ve sular halkın mülkiyetine geçti.

Nihayet, II. Tüm-Rusya Sovyet Kongresinde, ilk Sovyet Hükümeti, Halk Komiserleri Konseyi kuruldu. Halk Komiserleri Konseyi yalnızca Bolşeviklerden meydana geliyordu. İlk Halk Komiserleri Konseyi'nin Başkanlığına Lenin seçildi.